

CURIERUL DE PRETUTINDENI

PUBLICAȚIE DIN ISRAEL ÎN LIMBA ROMÂNĂ PE INTERNET
ANUL I nr.35/13 MAI 2021

DE CE A TRAS HAMAS ASUPRA IERUSALIMULUI-O EXPLICAȚIE NECESARĂ

Pentru prima dată de la Operațiunea „Tzuk Eitan”, în 2014, Hamas a îndrăznit să tragă rachete la Ierusalim, tocmai în toiuul festivităților care marceau 54 de ani de la reunificarea capitalei Israelului.

Evident, simbolul este deosebit de puternic: ca și cum, cu mai mult de jumătate de secol de întârziere, mișcarea teroristă palestiniană intenționa să spele afrontul suferit în iunie 1967 de Iordania și de lumea arabă, cu pierderea suveranității Muntelui Templului. Acest lucru ar putea fi suficient pentru ca Hamas să considere agresiunea sa ca fiind un real succes.

Cu toate acestea, dincolo de simbol, există realitatea de pe teren și o situație excepțională. Examinându-o se poate înțelege mai bine motivele principale care au determinat Hamas să conteste Israelul în acest fel.

În primul rând, a fost anularea alegerilor legislative de către Mahmoud Abbas din teama, justificată de altfel, că le va pierde în favoarea Hamas, anulare care a servit drept pretext pentru ca Hamas să devină garantul protecției palestinienilor din Ierusalimul de Est. Într-adevăr, pentru a-și justifica abordarea, Abu Mazen a acuzat oficial Israelul că a împiedicat populația palestiniană din Ierusalimul de Est să participe la vot. O minciună preluată de liderii Hamas. Aceștia au profitat de ocazie pentru a prezenta o nouă amenințare: orice tensiune din Ierusalim va duce la tensiune în jurul Fâșiei Gaza.

Confruntat cu această amenințare, guvernul israelian nu a făcut nimic.

Înțelegând, la rândul său, pericolul unei astfel de amenințări, Șeful Statului Major General, Aviv Kohavi, a prezentat în urmă cu 10 zile un plan de acțiune pentru a răspunde provocărilor Hamas. Cu toată actualitatea sa planul a fost respins de Cabinetul de Securitate.

Pentru Hamas, „spectacolul de for-

ță” din aceste zile compensează lipsa alegerilor. El intenționează astfel să demonstreze că, dacă votul ar fi avut loc, ar fi câștigat. Aplauzele palestinienilor în fața porții Damascului în momentul aterizării rachetelor asupra Ierusalimului este cea mai bună confirmare a acestui fapt.

Al doilea element al acestei conjuncturi este criza politică prin care trece Israelul. Nu există nicio îndoială că Hamas a perceput foarte repede pasivitatea guvernului. El a înțeles că Benjamin Netanyahu și Benny Gantz au în prezent alte priorități în minte decât acțiunea lor a juca armele mari. Dovadă este că a fost nevoie de ultimatumul lor pentru ca micul Cabinet de Securitate să se întâlnească în cele din urmă.

La aceasta s-a adăugat și cazul locuinței Sheikh Jarrah, o dispută imobiliară pe care palestinienii au transformat-o rapid într-o cerere „ultra-naționalistă” din partea „coloniștilor evrei”. Hamas nu s-a deranjat niciodată să ia în seamă faptele reale din cazurile pe care le evidențiază. De ce, de altfel, ar face-o acum când vede întreaga comunitate internațională - și în fruntea ei administrația Biden - că aderă cu o satisfacție surprinzătoare la cele mai radicale dintre narațiunile palestinienilor?

Celălalt fapt de luat în considerare este interferența dintre calendarele ebraice și cele musulmane, care constituie o realitate religioasă de neevitat. Ambele sunt calendare lunare: prin urmare, aproximativ o dată la 10-12 ani, Ziua Ierusalimului este sărbătorită în același timp cu sfârșitul lunii Ramadanului. Cu toate acestea, se știe că postul musulman este încă o oportunitate pentru mulți observatori de a-și exacerba sentimentele naționaliste palestinienilor. Combinația dintre Ziua Ierusalimului și sfârșitul Ramadanului a devenit, așadar, rapid un amestec care a explodat la prima scânteie.

IN ACEST NUMĂR

Daniel G. Petra
SĂ AI
DREPTATE SAU SĂ
FII DȘTEPT?

Etgard Bitel
LOD-ORAȘUL ÎN
FLĂCĂRI

Paul Leibovici
PALMAH-80 DE ANI
DE LA ÎNFIINȚARE

Lucian Zeev
Herșcovici
DE ZIUA
IERUSALIMULUI

Hava Oren
O EVOCARE A LUI
LEIBU LEVIN
*
IRVING LAYTON

POESIS
SORIN PALIGA

Andrei Banc
AMANTA LUI
MUSSOLINI

Silvia Radan
ORAȘUL UNDE NU
AI VOIE SĂ MORI

Florentino
Himmelbrand

MISIUNE
IMPOSIBILĂ

DE-ALE LUI BEA

La ordinea zilei

**CURIERUL DE
PRETUTINDENI**

Daniel G. Petra
SĂ AI DREPTATE SAU SĂ FII DEȘTEPT?

Președinte de onoare:
**Acad. RĂZVAN
THEODORESCU**

Redactor șef:
ETGARD BITEL

Redactori:
**ETY SIMON
LAURA SHAFIR
SILVIU ADRIAN
DANIEL G.
PETRA**

Colaboratori:
**prof. Mihai Emilian
Mancaș
Toma Roman jr.
Zina Grinzaid
Cristian Petrescu
Florentino Himelbrand
Martha Eșanu
Beatrice Vaisman
George Schimmerling
Peninah Zilberman**

**Colaborări
și sugestii se pot trimite pe
adresa:**
etgardbft010@gmail.com
**Redacția nu înapoiază
materialele și fotografiile
nepublicate**

**FOLOSIM ȘTIRI
EXTERNE TRANSMISE
DE AGENȚIA
„REUTERS”**

*Redacția nu este
răspunzătoare pentru
conținutul reclamelor
sau opiniile
colaboratorilor*

ISSN: 1562-6865

Titlul este un dicton israelian similar cu proverbul românesc care spune: „capul plecat sabia nu-l taie”.

Cred că ambele sunt o prostie. S-a demonstrat asta în cazul României și se demonstrează astăzi în cazul Israelului.

Cetățenii arabi din Israel sunt minoritari dar, ca orice minoritate dintr-un stat democrat trebuie să se bucure de aceleași drepturi cu populația majoritară și Israelul aplică aceasta cu supra de măsură.

Actualele incidente violente provocate de populația arabă din orașele mixte din Israel ridică unele întrebări care încearcă să lămurească titlul.

S-ar putea spune că totul a început de la două acțiuni ale poliției, acțiuni pe care minoritatea arabă le contestă.

Blocarea scârilor din zona Porții Damascului într-o seară înaintea rugăciunii din timpul Ramadanului a fost complet nejustificată, dar oprirea unor autobuze pentru control, autobuze care veneau din Nordul țării cu cetățeni arabi care doreau să participe la rugăciunea de Ramadan a fost justificată de informația că în ele s-ar găsi provocatori și eventuali executanți ai unor acțiuni teroriste.

Intensificarea incidentelor a început în Ziua Ierusalimului, sărbătoare care marchează reunificarea și are ca final o demonstrație cu drapele care, de obicei, începe de la Poarta Schem care se găsește în zonă arabă a orașului și se termină la Zidul de Vest (Plângerii).

Se spune tot timpul că este necesar să avem grijă de sensibilitățile arabilor. De acord, dar de noi cine are grijă?

Dacă noi trebuie să respectăm sărbătoarea de Ramadan, ceea ce este absolut normal, de ce trebuie să schimbăm traseul demonstrației cu drapele? Pentru că trece printr-un cartier arab?

De ce guvernul israelian trebuie să accepte ca în școlile din Ierusalimul de Est să se învețe pe manuale trimise

din Gaza care promovează ura față de Israel și de evrei? Ce sensibilitate apărăm?

Care este controlul guvernamental în școlile din localitățile arabe și din moschei unde se face cea mai cruntă propagandă antiisraeliană?

Un deputat arab dintr-un partid de stânga israelian povestea că soția sa, care este profesoară într-o localitate arabă din Nordul țării, îi spunea că așa cum lucrează majoritatea profesorilor arabi din școală ei pregătesc viitorii teroriști.

Ce sensibilități ar trebui apărute ca să nu-i înlocuim pe acești profesori cu profesori care să facă educație normală de trai între cele două populații?

Cât de deștepți trebuie să fim ca să renunțăm la dreptul de a controla corporal musulmanii care merg să se roage pe Muntele Templului și introduc acolo bolovani și rachete-artificii pe care le folosesc ulterior împotriva evreilor care se roagă la Zidul de Vest sau împotriva poliției care are sarcina să păstreze ordinea în zonă?

Dacă vorbim de sensibilități, de ce arabii au dreptul să se roage săptămânal, iar în Ramadan zilnic, cu zecile de mii pe Muntele Templului, iar evreii nu au această posibilitate nici măcar la marile sărbători religioase?

Doar arabii au sensibilități?

Centrul violențelor provocate de cetățenii arabi este orașul Lod, unul din orașele mixte în care până mai ieri s-a trăit în pace între cele două entități.

La îndemnul unor provocatori, tinerii arabi au început să dea foc mașinilor evreilor, să spargă case și să încerce să linșeze cetățenii evrei.

Ce sensibilități apărăm când poliția primește ordin să respingă atacurile dar să nu recurgă la acțiuni violente?

Câteva întrebări la care vă propun să răspundeți dacă e bine să aveți dreptate sau să fiți deștepți.

Știri din Israel

Incidente grave între Hamas și Israel

Palestinenii au tras tiruri neîntrerupte de rachete în Israel, în timp ce armata sa a lovit Gaza cu atacuri aeriene într-o escaladare dramatică a ciocnirilor din Ierusalim.

Exploziile au zguduit clădirile din întreaga Gaza și sirenele rachetei i-au trimis pe israelienii din multe orașe din sud în adăposturi.

Zeci de palestinieni au fost uciși și peste 100 de răniți în atacuri aeriene, au declarat oficialii palestinieni.

Zeci de israelieni au fost răniți și nouă morți au fost constatați la diferite spitale din Israel

Evenimentele au fost dezlănțuite de militanții din Gaza care au tras asupra zonei Ierusalimului pentru prima dată după un război din 2014, traversând ceea ce premierul israelian Benjamin Netanyahu a numit „linia roșie”.

Creșterea violenței a avut loc atunci când Israelul a sărbătorit „Ziua Ierusalimului”, marcând reunificarea Ierusalimului în războiul arabo-israelian din 1967.

Escaladarea a început cu confruntări la Moscheea Al-Aqsa, în inima orașului vechi, pe complexul cunoscut evreilor ca Muntele Templului și pentru musulmani ca Sanctuarul Nobil - cel mai sensibil sit din conflictul israeliano-palestinian.

Societatea Semiluna Roșie a Palestinei a declarat că peste 300 de palestinieni au fost răniți în ciocnirile cu poliția israeliană, care au tras gloanțe de cauciuc, grenade cu gaze lacrimogene în complex. Polițiștii

au declarat că 21 de ofițeri au fost răniți în lupte.

Deși necazurile s-au stins după câteva ore, au existat alte puncte de tensiune, cum ar fi cartierul Sheikh Jarrah din Ierusalimul de Est chiar la nord de Orașul Vechi

Hamas, grupul militant islamist care controlează Gaza, a stabilit un ultimatum pentru luni la ora 18:00 solicitând ca Israelul să-și retragă poliția din Al-Aqsa și din cartierul Sheikh Jarrah. Când ultimatumul a expirat s-au auzit sirenele în Ierusalim și rachetele au lovit la periferia orașului.

Israelul privește tot Ierusalimul ca fiind capitala sa, inclusiv partea de est anexată după războiul din 1967, printr-o mișcare care nu a asigurat recunoașterea internațională.

Palestinenii vor Ierusalimul de Est pentru capitala unui stat pe care îl caută în Gaza și în Cisiordania ocupată de israelieni.

Hamas și cel mai mic grup militant al Jihadului Islamic și-au asumat responsabilitatea pentru focul de rachete asupra Ierusalimului.

Armata israeliană a declarat că a lovit peste 500 de ținte care includeau agenți militanți, tuneluri de atac și casele unor comandanți ai Hamas.

Un purtător de cuvânt al armatei israeliene a spus că aproximativ o treime din rachetele palestiniene lansate au provocat pagube și victime în interiorul Gaza.

Eforturile internaționale de stopare a violenței păreau să fi început deja. Un oficial palestinian a declarat că Egiptul, Qatarul și Organi-

zația Națiunilor Unite, care au mediat armistițiile între Israel și Hamas în trecut, au fost în contact cu liderul grupului Ismail Haniyeh.

Tensiunea se construiește de săptămâni în timpul lunii sfinte musulmane a Ramadanului, pe fondul ciocnirilor dintre forțele de securitate israeliene și protestatarii palestinieni care au determinat îngrijorarea internațională că evenimentele ar putea scăpa de sub control.

Escaladarea evenimentelor de pe Muntele Templului și ciocnirile cu Hamas și Jihadul Islamic din Gaza au determinat arabii israelieni să iasă în stradă și să atace civili, polițiști și simboluri ale guvernului. O școală religioasă pregătitoare pentru incorporare și o sinagogă au fost incendiate în Lod, iar cursanții ei au reușit să extragă sulurile Torei.

Continuă tratativele pentru formarea unui nou guvern

Conform informațiilor, continuă tratativele dintre Bennet și Lapid pentru formarea guvernului care va încerca să îl schimbe pe Netanyahu. Până la această oră au rămas foarte mici diferențe de păreri. Sunt câteva probleme ideologice de rezolvat și, deasemeni, rămâne încă în discuție portofoliul de la Ministerul Învățământului care este dorit atât de Gantz pentru Sasha Biton cât și de Horovitz pentru el însuși. Rămâne de văzut care vor fi rezultatele privind sprijinul partidului Raam în situația actuală.

Continuare în pg.4

Știri din Israel

Continuare din pg.3

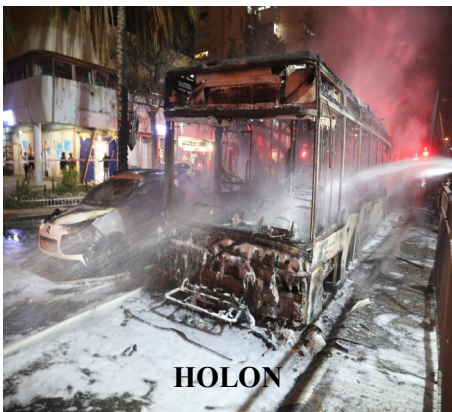
La închiderea ediției:

-Peste 1200de rachete au fost trase din Gaza asupra Israelului.

-În mai multe orașe s-au produs pagube materiale serioase unor clădiri particulare și unor autovehicule.

-În orașul Holon a ars un autobuz. Din fericire pasagerii au fost salvați.

-Urmarea lovirii de către aviația israeliană a câteva blocuri înalte din Gaza unde se presupune că locuiesc personalități ale Hamas sau sunt depozite de armament, Hamas a atacat zona centrală a Israelului, ajungând până la Tel Aviv

-În toate localitățile de la granița cu Gaza și până la Tel Aviv au fost anulate cursurile la toate nivelurile școlare. până vineri inclusiv.

-Datorită gravității incidentelor de la Lod provocate de cetățenii arabi din localitate, guvernul a decis să declare *stare de urgență* în oraș. Un evreu a fost rănit de un foc tras de un arab, iar salvarea care îl transporta la spital a fost atacată cu pietre. Au venit în localitate și evrei extremiști din alte localități ale Israelului. Reportera Ayla Hasson a

fost atacată de huligani evrei în timp ce transmitea pentru canalul 13 al televiziunii israeliene.

-În Wadi Ara, vandalii au încercat să atace polițiști.

-Beduinii din nord și sud s-au alăturat, de asemenea, revoltelor.

- „I-am rugat: Nu ne ucide ”, a spus un șofer care a supraviețuit unei tentative de linșare.

-25 dintre comandanții mai mari sau mai mici ai Hamas au fost omorâți în cursul bombardamentelor efectuate de aviația israeliană.

-Incidente violente la Bat-Yam între poliție și huligani evrei veniți din tot felul de locuri din Israel. Un arab a fost rănit în încercarea de a fi linșat

-Incidente violente la Acco. Un evreu a fost rănit în încercarea arabilor violenți de a-l linșa.

-Incidente violente și la Haifa unde huligani arabi au incendiat 60 de automobile într-o parcare subterană.

-Au început incidente violente și la Tveria (Tiberias). Tineri evrei extremiști au atacat spații comerciale deținute de arabi.

-Președintele statului, Ruven (Rubi) Rivlin a făcut apel la evreei și arabii din localitățile unde sunt incidente violente să înceteze luptele de stradă, să nu degenereze violențele în război civil.

-Datorită situației militare a Israelului, zborurile de sosire au fost redirijate de la aeroportul Ben Gurion la aeroportul din Eilat. Plecărilor se fac, în continuare de pe aeroportul Ben Gurion

-Primul ministru, Benjamin Netanyahu va propune o lege în care să se prevadă posibilitatea ca armata să sprijine poliția.

-Președintele SUA, Joe Biden, a avut o discuție telefonică cu Netanyahu și a reiterat dreptul Israelului la existență și la apărare. În același timp a propus serviciile de mediere ale SUA pentru încetarea conflictului sau, cel puțin pentru încetarea focului

-Secretarul de Stat al SUA trimite astăzi un reprezentant al său care să verifice posibilitățile de aplanare a conflictului.

-Egiptul, Iordania, dar și prințul moștenitor din Abu Dhabi se vor implica în stingerea conflictului, la presiunea opiniei publice internaționale.

-Cabinetul de securitate întrunit aseară a respins propunerea Hamas de încetare a focului și a hotărât înăsprirea acțiunilor asupra Fâșiei Gaza datorită cererilor inacceptabile ale Hamas. În consecință, Hamas a amenințat cu extinderea bombardamentelor la o distanță mai mare decât 80 de km.

Biden a participat virtual la summitul statelor NATO din Europa de Est

Președintele SUA, Joe Biden, a participat luni la summitul virtual al statelor NATO din estul Europei, care a avut loc în capitala României, București, cu accent pe securitate în regiunea Mării Negre și Ucraina.

Summitul celor nouă de la București, un grup de țări europene aflate la marginea de est a NATO, a fost găzduit în comun de președintele României Klaus Iohannis și președintele polonez Andrzej Duda și a avut ca scop să coordoneze pozițiile de securitate ale țărilor din regiune.

„Mă bucur să-l întâmpin pe Joe Biden la Summitul București pe care îl găzduiesc astăzi la București”, a spus Iohannis pe contul său de Twitter.

„Împreună cu președintele Andrzej Duda vom saluta și pe Jens Stoltenberg în pregătirea Summitului NATO, concentrându-ne pe legăturile transatlantice, NATO 2030, apărare și descurajare pe flancul estic.”

Biden, secretarul general NATO Jens Stoltenberg și președinții Bulgariei, Cehiei, Estoniei, Ungariei, Letoniei, Lituaniei și Slovaciei au făcut videoconferințe în cadrul adunării.

„În declarația pe care cei nouă au publicat-o după ședință s-a marcat problema securității în regiunea Mării Negre și problemele conexe de securitate din Ucraina”, a declarat șeful Biroului de Securitate Națională al Poloniei, Pawel Soloch.

La începutul acestei luni, Washingtonul a spus că ar putea spori ajutorul de securitate pentru Kiev după ce Rusia a mutat trupe în apropierea frontierei sale cu regiunea Donbass din estul Ucrainei, unde trupele ucrainene sunt în conflict cu separatiștii susținuți de Moscova.

Lider scoțian la Londra: Independența este o chestiune de „când, nu dacă”

Liderul scoțian Nicola Sturgeon i-a spus duminică premierului britanic Boris Johnson că un alt referendum privind independența este inevitabil după ce partidul ei a câștigat o răsunătoare victorie electorală.

Johnson și partidul său conservator, care este în opoziție în Scoția, se opun cu tărie referendumului spunând că problema a fost soluționată în 2014, când scoțienii au votat împotriva independenței cu 55% la 45%.

Dar partidele independentiste au câștigat majoritatea în parlamentul scoțian la alegerile organizate joi, despre care Sturgeon a spus că i-au dat un mandat de a continua planurile pentru un al doilea referendum după criza COVID-19.

„Primul ministru și-a reiterat intenția de a ne asigura că locuitorii Scoției își pot alege propriul viitor atunci când criza se va termina”, a declarat biroul media al lui Sturgeon într-o declarație după ce aceasta a vorbit cu Johnson la telefon.

„(Ea) a arătat clar că problema unui referendum este acum o chestiune de când - nu dacă”.

Atac armat într-o școală din Rusia

Cel puțin șapte copii de la o școală și un profesor au fost uciși marți și mulți alții răniți după ce un pistolar adolescent singur a deschis focul într-o școală din orașul rus Kazan, a declarat biroul primarului, determinând un apel de la Kremlin pentru controale mai stricte ale armelor.

Doi copii au putut fi văzuți într-un videoclip filmat de un spectator, difuzat de agenția de știri RIA din Rusia, sărind de la etajul al treilea al școlii cu patru etaje pentru a scăpa în timp ce se auzeau focuri de armă.

Numind atacul o mare tragedie pentru întreaga țară, Rustam Minnikhanov, șeful regiunii Tatarstanului, a declarat că nu există dovezi că ar fi fost implicat altcineva.

„Am pierdut șapte copii: patru băieți și trei fete. Și 16 persoane, 12 copii și patru adulți, sunt în spital”, a declarat Minnikhanov pentru televiziunea de stat.

„Teroristul a fost arestat. Este un tânăr de 19 ani care a fost înregistrat oficial ca posesor de arme.”

Un cont de social media neconfirmat aparținând presupusului trăgător, care a fost blocat ulterior, conținea postări în care se descria pe sine drept o zeitate sângeroasă și a spus că intenționează să omoare un „număr imens” de oameni înainte de a se împușca singur.

Președintele Vladimir Putin a ordonat șefului gărzii naționale să elaboreze reglementări mai stricte asupra armelor, a spus Kremlinul.

Continuare în pg.6

Continuare din pg.5

ONU spune că Europa are nevoie de mecanisme mai eficiente pentru a gestiona sosirile migrantilor

Europa ar putea gestiona cu ușurință sute de migranți care sosesc pe țarmurile sale dacă ar avea sisteme mai previzibile conduse de stat pentru a se ocupa de astfel de probleme, a spus șeful refugiaților ONU, arătând sosirea a sute de migranți pe insula Lampedusa din Italia în weekend.

„Faptul că în acest weekend am asistat din nou la sosirile prin centrul Mediteranei este o dovadă suplimentară că Europa are nevoie de mecanisme previzibile pentru a se ocupa de aceste probleme”, a declarat Filippo Grandi, Înaltul Comisar al Națiunilor Unite pentru Refugiați.

„Da, au venit mai multe bărci, dar vorbim despre numere gestionabile: printr-un mecanism rațional și convenit, acest lucru ar fi foarte ușor de gestionat, în opinia noastră”, a declarat el într-o conferință de presă susținută împreună cu comisarul UE pentru afaceri interne.

El a spus că este necesar un sistem pentru debarcarea și relocarea migrantilor și ar trebui să se oprească respingerea viitorilor migranți care se întâmplă la frontierele externe ale Uniunii Europene.

Grandi a spus că a fost de acord cu comisarul european pentru afaceri interne, Ylva Johansson, că Europa are nevoie de un mecanism care să echilibreze „aranjamentele

adevate de sosire cu solidaritatea prin relocare”.

„Eu personal cred că acesta este cel mai puțin pe care Europa l-ar putea pune în aplicare”, a spus el. „Avem nevoie, de asemenea, de un spațiu bun, eficient, dar totuși un mecanism corect de întoarcere în țările lor a celor care nu sunt recunoscuți ca refugiați.”

Germania va pune vaccinul COVID-19 al lui J & J la dispoziția tuturor adulților

Germania va pune vaccinul COVID-19 Johnson & Johnson (J&J) la dispoziția tuturor adulților, a declarat luni ministrul sănătății Jens Spahn, adăugând că vor putea primi vaccinul la sfatul unui medic.

Autoritatea de reglementare din Europa a aprobat vaccinul J & J luna trecută, după ce a examinat cazurile rare de coagulare a sângelui la adulții americani care au primit o doză. Dar a rămas la latitudinea statelor membre ale Uniunii Europene să decidă cum să o folosească. Măsura Germaniei de a oferi vaccinul cu doză unică J&J urmează după eliminarea restricțiilor săptămâna trecută asupra vaccinului AstraZeneca (AZN.L).

Vaccinul AstraZeneca a fost alocat persoanelor cu vârsta peste 60 de ani în urma unor rapoarte similare despre evenimente de coagulare foarte rare, dar uneori fatale, la persoanele mai tinere.

Deciziile reflectă progresul Germaniei în vaccinarea persoanelor în vârstă, a spus Spahn, adăugând că se așteaptă ca tuturor persoanelor în vârstă de 60 de ani și peste, care

doreau să fie vaccinate, să li se ofere o doză până la sfârșitul lunii mai sau începutul lunii iunie.

Cu milioane de doze de J&J care urmează să sosească în al doilea trimestru al acestui an, a avut sens să facem mai largă disponibilitatea, a adăugat el.

Spahn a prognozat că 10 milioane de doze din vaccinul J&J ar trebui să sosească în Germania până la sfârșitul celui de-al doilea trimestru.

Copiii din SUA cu vârste cuprinse între 12 și 15 ani ar putea începe vaccinările COVID-19

Autoritățile de reglementare americane au autorizat vaccinul Pfizer (PFE.N) și BioNTech COVID-19 pentru utilizarea la copiii de peste 12 ani și au declarat că ar putea începe vaccinările chiar de joi, lărgind programul de inoculare al țării, deoarece ratele de vaccinare au încetinit semnificativ.

Acesta este primul vaccin COVID-19 autorizat în Statele Unite pentru vârsta cuprinsă între 12 și 15 ani. Vaccinarea vârstelor mai mici este considerată un pas important pentru readucerea copiilor în școli în siguranță.

Președintele SUA, Joe Biden, a cerut statelor să pună vaccinul la dispoziția adolescenților imediat.

Biden a emis o declarație saluând autorizația drept „o dezvoltare promițătoare în lupta noastră împotriva virusului”.

România azi

Rusia expulzează un diplomat român

Rusia expulzează un diplomat român, ca urmare a deciziei Bucureștiului de a declara un angajat al Ambasadei Rusiei persona non grata, anunță TASS.

„Pe 11 mai, ambasadorul român Christian Istrate a fost invitat la Ministerul Rus de Externe, unde i s-a înmănat o notă din partea ministerului prin care căpitanul G. Iliescu, atașat adjunct al apărării la Ambasada României, este declarat persoana non grata”, se arată într-un comunicat al MAE rus, citat de TASS.

Potrivit documentului, oficialul român trebuie să părăsească teritoriul Federației Ruse în termen de 72 de ore.

Decizia, susține sursa citată, vine ca răspuns la „anunțul nejustificat” al părții române, din 26 aprilie, de declarare drept persona non grata a atașatului militar al Ambasadei Rusiei la București.

Pașaportul COVID-19: STS a început implementarea soluției IT care se va interconecta la nivelul UE

CertIFICATELE digitale verzi (așa numitul pașaport COVID-19) care vor facilita libera circulație în Uniunea Europeană (UE), pe timpul pandemiei de COVID-19, vor fi implementate în România cu suportul Serviciului de Telecomunicații Speciale (STS), a anunțat marți instituția. Soluția tehnică dezvoltată de STS va fi interconectată cu cele implementate de către celelalte state membre ale UE pentru a permite eliminarea restricțiilor de testare sau carantină la trecerea frontierei.

Potrivit STS, certificatele vor conține un cod QR și se vor putea vizualiza, respectiv descărca dintr-un portal web securizat.

Fiecare persoană care s-a vaccinat împotriva COVID-19, care s-a recuperat după această afecțiune sau care deține un rezultat negativ la testarea COVID-19 în ultimele 72 de ore va putea să descarce gratuit certificatul verde digital. De asemenea, certificatele vor putea fi utilizate și în format tipărit. În urma consultărilor cu experții grupului tehnic de lucru constituit la nivel european, a fost avansată soluția tehnică care va include o aplicație web pentru generarea certificatelor și o aplicație pentru smartphone (Android) pentru verificarea certificatelor emise în țară sau emise de alte state.

„Codul QR din certificat va conține informații de identificare (nume, prenume și data nașterii), precum și informații medicale esențiale, semnate digital, pentru a se garanta autenticitatea datelor.

Documentele vor respecta toate regulile de protecție a datelor personale și vor putea fi utilizate la trecerea frontierei, însoțite de actul individual de identitate”, precizează STS.

Specialiștii STS spun că „au realizat o propunere de arhitectură a sistemului informatic de emisie și verificare a certificatelor digitale verzi, urmând să se desfășoare dezvoltarea propriu-zisă a aplicațiilor, testarea cu instituțiile din țara noastră și cele europene, iar, la final,

implementarea acestora.”

De asemenea, la nivel UE se întreprind demersuri pentru adoptarea Propunerii de Regulament a Parlamentului European și a Consiliului privind un cadru pentru emiterea, verificarea și acceptarea certificatelor interoperabile privind vaccinarea, testarea și recuperarea pentru a facilita libera circulație în timpul pandemiei de COVID-19. Până în prezent, termenul vehiculat, la nivel european, pentru implementarea certificatelor verzi de călătorie este începutul lunii iulie 2021.

Comisarul european pentru mediu analizează informațiile privind ursul vânat în România de prințul de Liechtenstein

Comisarul european pentru mediu, oceane și pescuit, Virginijus Sinkevicius, a anunțat luni că „analizează” informațiile provenite de la mai multe ONG-uri în legătură cu ursul împușcat în România de către prințul de Liechtenstein.

Organizații ecologiste au afirmat săptămâna trecută că prințul Emanuel von und zu Liechtenstein a vizitat România în luna martie și a împușcat mortal un urs brun în vârstă de 17 ani, botezat Arthur, într-o rezervație naturală, sub pretextul deținerii unui permis special de vânzare a unui alt urs.

„Serviciile mele analizează acum detaliile acestui caz, pe care îl urmărim foarte atent”, a declarat luni comisarul european Virginijus Sinkevicius în comisia pentru

Continuare în pg.8

Continuare din pg.7

mediu a Parlamentului European.

”Am încredere că autoritățile române anchetează acest incident în mod foarte detaliat”, a adăugat el, răspunzând unei întrebări adresate de eurodeputatul Nicolae Ștefănuță, membru al grupului Renew Europe.

Prințul Emanuel von und zu Liechtenstein, un medic part-time care trăiește într-un castel din Austria, a dat vineri publicității o declarație în care nega că l-ar fi împușcat pe ursul brun Arthur și că a doborât un ”animal-problemă” diferit, pentru a cărui lichidare autoritățile române ar fi dat aprobare și care se afla la 250 de metri de case locuite. De asemenea, prințul a afirmat că își oferă sprijinul deplin pentru anchetă, adăugând că de la apariția știrii au existat ”informații false și agitație”, potrivit media austriece.

La 5 mai, organizația Agent Green și VGT au condamnat, într-un comunicat de presă, uciderea ursului brun Arthur de către vânătorul de trofee, prințul Emanuel von und zu Liechtenstein, care a venit în România în luna martie, la Ojduța (județul Covasna), pentru a-l împușca.

Conform Agent Green, ursul brun este o specie strict protejată de legislația UE și de Convenția de la Berna, iar derogările sunt excepții care se dau în cazuri extreme de la caz la caz, după o evaluare amănunțită a situației, metoda letală fiind ultima soluție atunci când alternativele (inclusiv relocarea) au eșuat și ursul-problemă pune în pericol vieți omenești și gospodării.

Spectacol-pilot la Opera Națională București, în 14 mai. Vor avea acces doar persoanele vaccinate anti-COVID cu două doze

Gala Extraordinară „Liberă Musica” va avea loc pe 14 mai și va fi primul eveniment-pilot cu public în Sala Mare de spectacole a Operei Naționale București. Participarea la acest spectacol se face doar pentru persoanele vaccinate cu ambele do-

ze, iar purtarea măștii nu este obligatorie.

La inițiativa Ministerului Culturii, Opera Națională București prezintă vineri, începând cu ora 19:00 Gala Extraordinară „Liberă Musica”, primul eveniment cultural ce se înscrie în cadrul unui program pilot privind reluarea spectacolelor în săli în condiții cât mai relaxate, adresat doar persoanelor vaccinate cu ambele doze împotriva Covid-19.

Dirijor va fi Tiberiu Soare, maestrul de cor este Daniel Jinga, iar amfitrionul evenimentului va fi actorul Mircea Rusu, director artistic al Teatrului Național „I.L. Caragiale” din București. Evenimentul va avea loc cu participarea Corului și Orchestrei Operei Naționale București.

Din programul serii fac parte: cavatina *Largo al factotum* din opera „Bărbierul din Sevilla” de Rossini, în interpretarea lui Iordache Basalic; cavatina *Una voce poco fa* din opera „Bărbierul din Sevilla” de Rossini, în interpretarea Mihaelei Ișpan; aria *O Carlo, ascolta* din opera „Don Carlo” de Verdi, în interpretarea lui Adrian Mărcan; corul *Veddi le fosche notturne spoglie* din opera „Trubadurul” de Verdi; aria *Io son l’umile ancella* din opera „Adriana Lecouvreur” de Cilea, în interpretarea Crinei Zan-

cu; aria *E lucevan le stelle* din opera „Tosca” de Puccini, în interpretarea lui Alin Stoica; *Dansul cavalerilor* din baletul „Romeo și Julieta” de Prokofiev; *Te Deum* din opera „Tosca” de Puccini, în interpretarea lui Lucian Petrean; rondo-ul *Le veau d’or* din opera Faust” de Gounod, în interpretarea lui Marius Boloș; corul *Va pensiero* din opera „Nabucco” de Verdi; aria *Tu, che le vanità* din opera „Don Carlo” de Verdi, în interpretarea Madeleinei Pascu; *Intermezzo* din opera „Cavalleria Rusticana” de Mascagni; aria *O don fatale* din opera „Don Carlo” de Verdi, în interpretarea Oanei Andra; aria *Nessun dorma* din opera „Turandot” de Puccini, în interpretarea lui Daniel Magdal; *O fortuna* din cantata profană „Carmina Burana” de Orff.

Iohannis, la Poligonul Smârdan: „Ne pregătim pentru apărare pe flancul estic al NATO

Desfășurare de forțe în Poligonul Smârdan, din județul Galați, unde peste 2.000 de militari și aproximativ 500 de mijloace tehnice și mașini de luptă participă la exercițiul „JUSTICE SWORD 21”. Marți, s-au aflat acolo Klaus Iohannis și președintele Poloniei, Andrzej Duda Președinții României și Poloniei au asistat marți la exercițiile militare.

Exercițiul militar multinațional la care au participat, marți, președintele României, Klaus Iohannis, și președintele Poloniei, Andrzej Duda, se desfășoară timp de două săptămâni la Smârdan. Cei doi șefi de stat au inspectat trupele române și poloneze angrenate în exercițiul militar „Sabia Dreptății” de la Poligonul Smârdan. Vizita președintelui Poloniei în România are loc într-un moment simbolic al relației bilaterale. Este vorba despre aniversarea a 100 de ani de la încheierea Convenției de Alianță Defensivă între Regatul României și Republica Polonă

Etgard Bitel LOD—ORAȘUL ÎN FLĂCĂRI

În același timp cu atacurile grupării teroriste Hamas din Gaza asupra orașelor din Israel, cetățenii arabi din orașele cu populație mixtă au început și ei „să-și arate mușchii” provocând acțiuni violente împotriva populației evreiești din respectivele orașe.

Incidente de asemenea amploare nu s-au mai întâmplat de ani de zile și se pare că există posibilitatea unei coexistențe pașnice între cele două populații.

Se pare că speranțele au fost deșarte, iar proverbul care vorbește despre neîncrederea în arabi și fărâncăria acestora este, din nenorocire, valabil.

La Acco (Acra) au fost distruse spații comerciale ale evreilor între care un restaurant cu profil pescăresc (Uri-Buri) foarte cunoscut în Israel care săptămâna trecută a oferit o masă comună evreilor și arabilor în cadrul unui eveniment religios evreiesc.

Și la Haifa au fost incidente violente, dar orașul cel mai afectat din acest punct de vedere este orașul Lod recunoscut pentru populația sa mixtă și traiul în comun.

Există la Lod clădiri în care locuiau până acum evrei și arabi împreună la cel mai înalt nivel de vecinătate.

Un locatar evreu al unei asemenea clădiri povestea că, doar cu două zile în urmă, unul din vecinii săi, arab, se jucase cu copiii lui, iar acum îi striga să plece din bloc. Spunea, deasemeni, că atât lui cât și celorlalți vecini evrei le este frică să coboare în adăpostul comun în timpul bombardării orașului de către Hamas deoarece este plin de vecinii arabi.

Orașul Lod este, practic, în flăcări.

Hoarde de tineri arabi vandalizează spațiile comerciale evreiești, incendiază automobile, distrug mobilierul stradal, strigă lo-

zinci antisemite, încearcă acțiuni de linșaj asupra cetățenilor evrei și provoacă poliția care încearcă să restabilească ordinea.

Marți spre mieruri a fost o noapte comparativă cu „Noaptea de cristal” din Germania din 1938. Caracterizarea, fără niciun fel de exagerare, este că a avut loc un adevărat pogrom.

Datorită situației inflamate guvernul a decretat stare de urgență în oraș și de aseară a fost introdusă interdicția de a se intra și ieși din oraș între orele 20:00-06:00.

Nu cred că aceste incidente sunt spontane. În primul rând sunt provocate de activiști islamiști trimiși special pentru a incita populația arabă în timp ce Hamas bombardează iar, pe de altă parte, probabil că acest conflict mocnea demult din diferite cauze minore.

Sunt sigur că este vorba și despre o anumită educație primită de acești tineri atât în familie cât și în moschei, acestea din urmă fiind centrul principal al propagandei și educației antisemite a populației arabe.

Mă întreb, și nu este prima oară când o fac, care sunt acțiunile guvernului pentru a contracara o asemenea propagandă. Cred că un control mai strict a ceea ce se întâmplă în moschei ar fi necesar chiar dacă vor exista acuzații din partea opiniei publice internaționale.

Orașul Lod, care alături de Haifa, era un exemplu de conviețuire între evrei și arabi, este astăzi un exemplu de ceea ce poate face edu-

cația și propaganda antisemită nu numai în Israel ci peste tot în lume.

Se termină sărbătoarea Ramadanului, dar nu cred că se vor termina foarte repede vandalismele de la Lod cu toată intervenția și arestările pe care le-a făcut poliția.

La Lod, ca și în alte localități cu populație mixtă se pare că există un „cancer” care trebuie extirpat și acest cancer se numește organizațiile religioase islamiste, dar și cele evreiești care, nici ele nu se dau în lături de a răspunde cu aceeași monedă provocărilor.

Referitor la organizațiile extremiste evreiești, avem exemplul localității Bat-Yam, de lângă Tel Aviv, unde, miercuri seara, grupuri de tineri evrei extremiști au vandalizat spații comerciale deținute de arabi.

Nu este vorba despre o închinare în fața vandalilor și nici despre abdicarea de la drepturile cetățenești. Pur și simplu trebuie completate legile care să asigure, chiar și cu forța, liniștea și ordinea în aceste orașe pentru că trebuie să precizez că nu toți cetățenii arabi gândesc și acționează la fel. Sunt foarte mulți care își doresc în continuare un trai liniștit alături de vecinii lor evrei. Poate că aceștia nu sunt majoritari, dar de această dată cred că trebuie respectat întâi cuvântul minorității.

Știu că întotdeauna arabii se pricep să o facă pe victimile în fața opiniei publice internaționale. De data aceasta cred că propaganda israeliană ar trebui să distribuie pe canalele media foarte multe imagini din Lod și să invite corespondenții de presă străini care se găsesc în Israel să ia act de ceea ce se întâmplă la Lod pentru că în concepția lor întotdeauna evreii sunt vinovați față de arabi.

Viața evreiască

Paul Leibovici

PALMAH -80 DE ANI DE LA ÎNFIINȚARE - CONTRIBUȚIA CETĂȚENILOR DE ORIGINE ROMÂNĂ

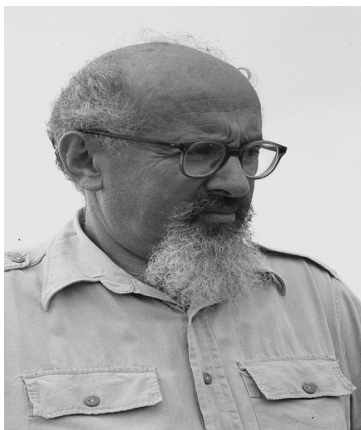
Înființarea PALMAHULUI, prima organizație militară a evreilor în timpul mandatului britanic, a fost un act de importanță strategică pentru viitorul Israel. Hotărîrea a fost luată pe data de 15 mai 1941, dintr-o necesitate absolută avînd în vedere pericolul războiului pe care Germania îl desfășura și intențiile acesteia de a cuceri nu numai răsăritul Europei dar și Orientul Mijlociu.

פלוגות המחץ של ההגנה

În luna decembrie 1942, odată cu înaintarea trupelor armatei germane și apropierea de Orientul Mijlociu a acestora, Palestina sub mandat britanic era în mare pericol.

Comandantul armatei evreiești, a fost numit, încă din 1941, ITZHAC SADE, avînd ca o primă misiune recrutarea unui număr cît mai mare din rândurile tineretului.

Tinerii au avut de ales între două opțiuni: a se încadra ca voluntari în armata engleză, sau în Palmah.

Deoarece Israelul nu era la acea dată un stat recunoscut, înființarea unei armate devenise o problemă majoră, dar utilă. Palmahul era o continuare firească a întăririi așezămîntului evreiesc și de aceea serviciul în rândurile armatei devenise o continuare a luptei pentru consolidarea viitorului stat la fel ca perfecționarea cadrelor tinere în diversele munci agricole sau construcții.

Pe parcursul aceluia an, pe cînd cel de al doilea Război Mondial era în plină desfășurare, teroarea și omorarea evreilor din Europa se desfășura din inițiativa și sub comanda naziștilor. Se punea de urgență problema salvării evreilor din Europa.

Punerea bazelor unei puteri marine care să ia asupra sa „salvarea evreilor europeni” devenise o necesitate absolută. Finanțarea unei astfel de armate devenise problema esențială. În ianuarie 1943 s-au pus bazele unei școli navale la Caesarea. Îndrumătorii au fost recrutați din activiștii vechi ai Clubului Maritim. În 1943 au avut loc două cursuri a căror absolvenți au făcut parte, firească, din Palmah. Pentru existența lor materială membrii Palmah au practicat munci necalificate precum hamali sau muncitori

în industria cimentului. Unii au practicat o perioadă „pescuitul”.

Eliezer Armon (Vereș) care a făcut alia în 1941 a fost printre primii care s-a înscris în rândurile Palmahului. Peste ani, ca trimis al acestei organizații, va aduce alți 1666 de tineri din România.

Lui i s-au alăturat alți doi tineri din imigrația română: Itzhac Hoffman (Peter) și David ben Horin (Dudole) din kibuțul Șamir. Peste ani, în 1948 acesta va comanda vaporul *Amiram*.

În 1942 toate mișcările tineretului sionist au hotărît recrutarea în masă a tineretului în scopul întăririi tinerei mișcări Palmah. În cursul anului 1943 recrutarea în Palmah s-a adresat „Taberelor de noi sosiți”, diverselor mișcări sioniste ale tineretului și „tineretului muncitor” care făcea parte integrantă din Mișcarea Kibuțurilor. În această ultimă grupare au fost recrutați 15 tineri de origine română, care au primit o primă pregătire în kibuțul Ashdot laakov. Cu toate că nu vorbeau curent limba ebraică, dar comportarea tinerilor, prin educația primită i-a remarcat de la începutul recrutării. Primii recrutați din rândurile imigrației române au fost un grup care se integrase cu puțini ani în urmă majoritatea fiind copii la sosire în viitorul Israel. O grupă de tineri

Continuare în pg.11

Viața evreiască

Continuare din pg.10

originari din România se pregătiseră în lagărul din Cipru. 33 de tineri, de origine română, care făceau parte din kibutul Ashdot Iaakov, au recrutat în iunie 1943. Alți 28 de tineri printre care 15 fete, toți originari din România, membri ai kibutului Șaar HaAmakim au făcut parte din Compania întâia. O nouă grupare de tineri (20) erau absolvenți ai Școlii agricole Ayanot.

Comandantul care a recrutat grupele enumerate a fost tânărul ofițer YITZHAC ben AHARON, care peste ani a făcut parte din conducerea Uniunii Sindicatelor și din conducerea țării.

Din Batalionul 7 a făcut parte o grupare de tineri care, împreună cu părinții de origine română, erau membrii ai kibutului Beit-Hașita. Recrutarea acestora a avut loc în 1946: 55 de tineri din care 15 erau fete. Pe data de 30 noiembrie 1947

în formația IFTAH s-au integrat 30 de tineri ai imigrației române. De asemenea au recrutat tineri din Ramat HaHoveș.

Lupta ilegală împotriva britanicilor începuse în noiembrie 1945 și s-a numit Operațiunea secretă „Mesiba”.

În ianuarie 1948 o grupare din Ghivat HaHoveș (în jur de 20 tineri -băieți și fete) recrutează în Hagana

(o organizație paramilitară înființată în 1920 și care a activat până în 1948 când a fost cuprinsă în armata regulată a Israelului) împreună cu o grupare de tineri proveniți din kibutul Nir-Am.

În 1945, sub conducerea lui Eliezer Armon vaporul „Petro” a ieșit în larg. De asemenea Eliezer a condus și vaporul „Hannah Senesh”. Pentru că situația evreimii europene se agravase, conducerea Palmahului a hotărât să trimită „delegați” în Europa care să activeze ilegal în Balcani. O bună parte din aceștia erau de origine română, membri ai kibutului Iokneam.

Comandantul grupării române a fost Șmuel Ianai (Semec). Au fost lansați cu parașutele atât pe teritoriul României cât și în Ungaria și Bulgaria. O grupă dintre aceștia s-au ocupat de emigrarea ilegală a evreilor din România. Trei dintre aceștia –luptători în Palmah – au murit în noaptea când a fost aruncat în aer podul A-Ziv în iunie 1946. (Shimon Alexandru – kibutz Gheaton, Iacov Kubetz—kibutz Evron și Itzhac Strutițki—kibuț Dalia).

Amintesc cititorilor că dintre membri Palmahului, de origine română, au fost recrutați numeroși ofițeri ai Armatei moderne a Israelului și personalități politice și administrative cu merite deosebite în dezvoltarea statului Israel.

Lucian Zeev Herșcovici

DE ZIUA IERUSALIMULUI, ÎNSEMNĂRILE UNUI LOCUIITOR AL SĂU

Anul acesta s-au împlinit 54 de ani de la reunificarea orașului Ierusalim (10 mai). Capitala Israelului. Orașul celor trei religii avraamice, capitala monoteismului. Centru cultural al întregii lumi. Întâmplător, de asemenea orașul meu.

Orașul fusese împărțit în anul 1948, partea sa răsăriteană, inclu-

zând și orașul vechi, fiind ocupată de armata iordaniană. Reunificarea a avut loc în urma Războiului de Șase Zile, din luna iunie 1967, când armata iordaniană a atacat Israelul, regele Hussein voind să participe la împărțirea prăzii alături de Egipt și Siria. Perioada împărțirii orașului a fost o decădere, de provincializare și de ruinare a lui.

Cartierul evreiesc din orașul vechi a fost distrus. În partea israeliană, orașul era izolat, cartierul elegant Mamila devenit sărac, ruinat, linie de frontieră supravegheată de Organizația Națiunilor Unite. Accesul dintr-o parte a orașului în alta era interzis. Clădirea „Notre Dame” era împărțită în două. Absurdul era împărțirea orașului pe cartiere pe

Continuare în pg.12

Viața evreiască

Continuare din pg.11

baze etnico-religioase și pe baza liniei frontului la încetarea focului în 1948. Tragedia era creșterea urii între oameni pe o asemenea „bază”

Ce a însemnat reunificarea Ierusalimului? Răspunsul este: readucerea orașului la poziția lui normală. Renașterea lui ca oraș istoric și cultural, ca Oraș Sfânt pentru trei religii, în limba ebraică Yir HaQodes, în limba greacă Hierosolima, în limba arabă Al-Quds (denumire folosită și în prezent ca toponim), în limba engleză Jerusalem, în limba română Ierusalim. Începutul refacerii echilibrului său demografic. O reunire între diferitele aspecte ale istoriei lui, de la începuturi ca „Ursalim” și apoi ca oraș-capitală a regelui israelit David, până la capitala Israelului contemporan, Yerushalayim. Un oraș care reunește vechiul cu noul, în care locuiesc evrei, creștini și musulmani laolaltă. Evrei din toate grupurile iudaice, creștini de toate religiile creștine, musulmani din ambele religii musulmane. Din nenorocire, relațiile dintre ei nu au fost totdeauna bune și apropiate, din cauza fanatismelor și a intereselor politice.

Mă gândesc la faptul că, dacă relațiile dintre oameni s-ar îmbunătăți, ar fi un oraș ideal. Este adevărat, fiecare va trăi conform tradiției lui, a spiritului lui, dar cu toții vor fi o unitate: Ierusalimul.

Îmi amintesc de piesa de teatru „Take, Ianke și Cadâr”, de Victor Ion Popa. La sfârșitul ei apărea întrebarea cum vor putea cei trei negustorași de la marginea Bârladului – un român creștin ortodox, un evreu și un turc musulman, care oricum erau prieteni și nu se concureau între ei, dar se temeau de fanatici care i-ar fi boicotat – să-și deschidă un magazin comun. Mai ales după ce fiul lui Take a decis să se căsătorească cu fiica lui Ianke. Și cum s-ar numi acest magazin? Ideea este a fiicei lui Ianke: ”Ierusalim”, fiindcă la Ierusalim locuiesc laolaltă credincioșii tuturor celor trei religii, oamenii de toate

neamurile. Un mesaj umanist cu adevărat, care poate fi adoptat de toți oamenii. Și, mai ales, de toți ierusalmitenii.

Din nefericire, organizația UNESCO a votat o hotărâre pe care nimeni nu o poate lua în serios. Nici măcar votanții ei. Cum că, adică, evreii n-ar avea nicio legătură istorică cu Ierusalimul. Cu alte cuvinte, nici textele literare, nici rezultatele săpăturilor arheologice n-ar avea nicio importanță, n-ar fi credibile. Politică și istorie, mai ales politică, politizarea atât a Bibliei Ebraice și a Noului Testament, cât și a unor cercetări istorice și arheologice din ultimele două sute de ani. Dacă evreul Yehoșua ben Yosef, devenit Iisus Christos, ar auzi asemenea lucru, s-ar... cruci. S-ar îngrozi. Tocmai el, care voia bunătatea, mărinimia, milostenia, prietenia între toți locuitorii Ierusalimului. În ziua în care am auzit de votul (repetat) la UNESCO, mi-a venit să strig, precum scriitorul evreu Isaia Răcăciuni: „Dați-ni-l înapoi pe Iisus”.

Sunt evreu israelian, ierusalmitean, dar nu consider că cineva are dreptul să nege existența unui personaj istoric atât de important, chiar dacă nu acceptă o parte a gândirii lui filosofice și teologice. În fond, de-a lungul istoriei omenirii au existat numeroși filosofi și teologi care au susținut puncte de vedere diferite, pe care nu le-am adoptat, pe care le-au adoptat numai o parte a oamenilor. Dar nu înseamnă să nu respect gândirea lor. Iar rămășițele arheologice, ca

peste tot în lume, oricâte dispute și polemici ar trezi, nu pot fi negate. Nici textele istorice „laice”, precum scrierile lui Iosef ben Matitihu (Josephus Flavius), nici cele ale istoricilor greci și romani contemporani.

Dar Ierusalimul de astăzi nu are nevoie de justificări. Oamenii trăiesc. Orașul există, trăiește, viața pulsează în interiorul lui, fie în zona sa estică, fie în zona sa vestică. Atunci când cineva vorbește în continuare despre „Ierusalimul răsăritean” și „Ierusalimul apusean”, cred că omul respectiv ori nu înțelege realitatea, ori nu vrea s-o înțeleagă. Nu există două Ierusalimuri, ci unul singur. Lucru pe care pot să-l confirme locuitorii săi nepolitizați, cinstiți, corecți. Lucru pe care pot să-l confirme numeroșii turiști și pelerini care vin să-l viziteze, să vadă clădirile lui istorice și să se roage la locurile sfinte de pe teritoriul său. Zidul de Apus (Zidul Plângerii), Mormântul Regelui David,

Biserica Sfântului Mormânt (al lui Iisus Christos),

Continuare în pg.13

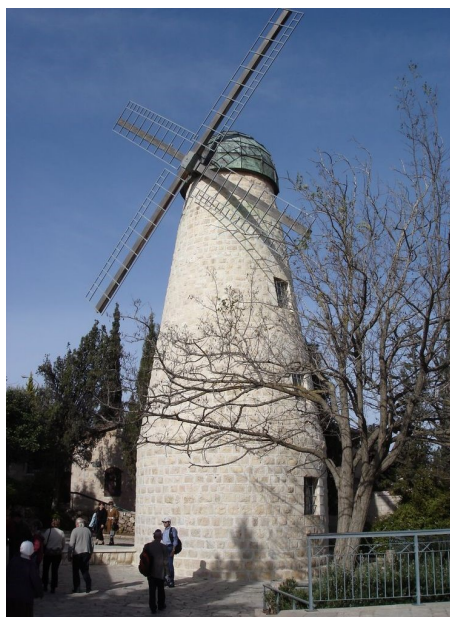
Viata evreiască

Continuare din pg.12

Biserica Gethsemani, Biserica Mormântului Fecioarei Maria,

Moscheea lui Omar, Moscheea Al-Aksa, zidurile orașului și porțile lor, orașul dintre ziduri cu străduțele și bazarul său, Muzeul Israel cu Palatul expoziției manuscriselor de la Marea Moartă, Muzeul Rockefeller, Memorialul Yad Vashem, campusurile Universității Ebraice, cartierul ultrareligios „Meah Shearim”,

moara lui Montefiore și cartierul „Yemin Mosheh”, bazarul „Mahaneh Yehudah”, cartierul „european” Rehaviyah sunt numai câteva dintre bijuteriile Ierusalimului, mult mai numeroase. Fiecare om, indiferent de naționalitate și religie, care vine să le vadă și vrea pace este binevenit.

Îmi aduc aminte de expresia „Yir Shalom” (Orașul Păcii) și de cântecul „Yerushalayim shel zahav”, de Noemi Shemer. Cântecul lansat puțin înaintea izbucnirii războiului de șase zile de cântăreața, devenită celebră, Shuly Nathan. Ierusalimul de aur. După câte îmi amintesc, acest cântec a fost tradus și în limba română la timpul respectiv, iar câteva fete evreice din București îl cântau, în română și ebraică, pline de entuziasm, iar tânăra Laura Bretan i-a dat o interpretare de excepție. Cântecul plăcea și multor români creștini.

Nimeni nu voia război, dar toți voiau un singur Ierusalim, Orașul Sfânt, ceea ce simboliza atât credința și istoria, cât și o lume mai bună. Îmi aduc aminte de acest lucru atunci când aud muzica rugăciunilor evreiești la Zidul de Apus, cărora li se adaugă strigările muezinului și rugăciunile muzicale musulmane de la moscheile de pe Muntele Templului, și ca un acompaniament la toate se aude cum bat clopotele la bisericile creștine. Libertatea religioasă și a respectării tradițiilor religioase și folclorice este garantată tuturor. Ca și libertatea de acces la Locurile Sfinte.

Capitala Israelului înseamnă și centrul lui administrativ. Ministeriile și alte instituții centrale israeliene funcționează la Ierusalim, cu unele excepții. Dar nu este suficient. Ierusalimul unit trebuie acceptat de întreaga lume ca una dintre capitalele culturale mondiale, alături de Athena, Roma, Istanbul, Paris, Moscova, Mecca, Londra, Cairo, Berlin, New York, câteva orașe magnifice culturale și sfinte din India, China, Japonia, țările din Indochina, Mexic, Peru și altele. Și, mai mult decât alte lucruri, orașul necesită investiții și îmbunătățiri în toate cartierele, inclusiv în cele arabe. Iar peste toate, se impune construirea unor punți între oameni.

Evreii și arabii trebuie să se obișnuiască să trăiască împreună, unii alături de alții. Am văzut cazuri de arabi care nu vor legături cu evreii și care au devenit teroriști

asasini, sau de evrei care reacționau negativ atunci când erau întrebați despre antichități și locuri sfinte musulmane sau creștine.

Fanatisme nu trebuie tolerate, ci respinse. Aș putea adăuga pagini lungi și triste în acest sens. Dar prefer să păstrez caracterul sărbătoresc al Zilei Ierusalimului.

Cred că educația copiilor și tineretului de a învăța să-și respecte aproapele, indiferent de etnia și religia lui, de ambele părți, va ajuta mult în acest sens. Este important a se crea posibilități pentru ca tineretul și copiii de etnii și religii diferite să se poată împrieteni între ei, să poată colabora, învăța împreună și lucra împreună. Fără politizare, fără fanatism: într-un stat democratic părerile sunt libere, dar fanatisme interzise. Nici amestecul unor instituții străine nu este benefic, ci dimpotrivă.

Poate ar fi necesară o înțelegere între reprezentanții tuturor religiilor existente în oraș. În fond, cu toții cred în același Dumnezeu Unic, iar o înțelegere religioasă între oamenii cu credință, deși credința lor are forme diferite, ar fi deosebit de importantă. Prietenie între religii, în locul fanatismelor religioase. O adevărată invitație a Bunului Dumnezeu al tuturor în Orașul Sfânt al tuturor. Atât capitala Israelului, cât și capitala religiilor avraamice. Lucruri la care trebuie să ne gândim de Ziua Ierusalimului, la peste cincizeci de ani de la reunificarea lui. Spre binele orașului reunit.

La mulți ani, dragul meu Ierusalim unic, unit.

sursa: Baabel.ro

Amintiri, amintiri...

Hava Oren

O EVOCARE A LUI LEIBU LEVIN

Cernăuți, 1937-38. În frumoasa sală Skala (de pe Str. Schiller, colț cu Str. Veche) era întuneric beznă și cu toate că sala era plină până în ultimul rând, domnea o liniște absolută. Publicul aștepta cu nerăbdare spectacolul susținut de Leibiu Levin, un recitator de limbă idiș foarte cunoscut și iubit pe vremea aceea în Bucovina. Publicul își ținea efectiv răsuflarea. Eu priveam ca hipnotizată cortina grea, albastră, care se ridica încet, prea încet. Scena era cufundată în întuneric. Numai razele unei lămpi, așezate pe o măsuță, luminau profilul frapat al artistului.

El își îndreptă încet privirea spre public. Părul negru și lucios contrasta izbitor cu fața lui palidă. Între timp degetele lui executau un adevărat dans, care mă încânta. Parcă îl mai văd și acum, după atâția ani. Eram vrăjită de artistul care părea să-i hipnotizeze pe toți cei din jur. Metamorfoza lui era uimitoare. Magia gesturilor și a cuvintelor lui, o poezie de neuitat a lui Lutzki despre ciorba de pește care dădea în clocot, totul avea un farmec irezistibil. Așa mi-a rămas în amintire prima mea întâlnire cu acest mare talent. Atunci încă nu bănuiam că acesta urma să fie începutul unei prietenii îndelungate.

În 1940 rușii au intrat în Cernăuți. Țara a fost ocupată fără vărsare de sânge. În perioada aceea am urmat școala evreiască din Piața Austria. Totul mi se părea nou și neobișnuit. Chiar dacă fostele mele colege de la liceul Hoffmann erau și ele aici, totul era parcă transformat. Ocupația sovietică a adus cu ea multe schimbări în viața noastră. Peste tot se vedeau soldați. Mirosul specific al odicolonului rusesc și putoarea cremei de ghetă umpleau aerul.

Elevii Școlii nr. 5 erau cuprinși de agitație. Tocmai aflaseră că urma să se deschidă un cerc dramatic. Și, culmea surprizei, cercul

urma să fie condus de însuși Leibiu Levin! După mai multe repetiții și o selecție strictă, am fost printre puținii admiși ca soliști. Astăzi cred că succesul meu de atunci se datora patimii cu care am cântat, atât de entuziasmată eram de Leibiu Levin. Sub îndrumarea lui am apărut la concertele școlii, interpretând cântece idiș, acompaniată la pian de buna mea prietenă Renée Abramowicz. Aveam un repertoriu variat, dar cântecul „Bin ich mir a Schnaider!” (Sunt un croitoraș) era întotdeauna încununat cu succes. Nici cântecul rusesc de leagăn „Babusja” (Bunica) nu rămânea fără ecou. O fericire deosebită mă cuprindea de fiecare dată când primeam, împreună cu încă câteva colege, o invitație la concertele sau spectacolele profesorului nostru.

Aceste evenimente ne-au educat, au avut o influență puternică asupra sentimentelor noastre și ne-au format gustul. Am petrecut un singur an la școala evreiască, dar oamenii pe care i-am întâlnit acolo, prof. Ginninger și mai ales prof. Segal și Leibiu Levin, au lăsat urme adânci. Discuțiile purtate cu acești oameni deosebiți, în timpul unor plimbări prin grădina botanică, sau chiar în biblioteca prof. Segal, unde acesta ne-a citit și ne-a explicat poeziile lui Rilke, au fost foarte importante pentru mine. Le-am urmărit captivată și am învățat enorm de mult din ele.

În 1941, înainte ca armata germană să intre în Cernăuți, forțele de ocupație sovietice au arestat pe neașteptate multe familii evreiești și le-au deportat. Ultima dată l-am văzut pe prof. Segal prin ferestruica vagonului de vite în care familia mea și cu mine urma să fim duși în Siberia. Pe neobservate mi-a strecurat o bancnotă de 30 de ruble. Nu l-am revăzut niciodată.

Pe Leibiu Levin l-am revăzut după douăzeci de ani, pe o mică scenă în Siberia. Era la un concert

unde apărea împreună cu Nechama Lifschitz. Eu ședeam în rândul al doilea și priveam ca împietrită fața prelungă și atât de expresivă a artistului, în care se oglindea atâta suferință, ani nesfârșiți de închisoare, de lagăre, de umilițe. Privirile noastre s-au întâlnit și după câteva secunde ochii lui s-au aprins de bucuria recunoașterii. Acesta a fost începutul unei minunate prietenii. Cu toate că trăiam în orașe diferite ale Rusiei, foarte departe unul de altul, ne-am întâlnit de câteva ori la Moscova, la prietenul nostru comun Surkis. La noi, la Tomsk, a venit o singură dată, cu ocazia aceluși concert împreună cu Nechama Lifschitz.

Profitam de orice ocazie pentru a ne vedea. El se simțea bine în familia noastră și adesea îl auzeam îngânând în surdină, dar foarte expresiv, câte un cântec evreiesc. Nu pot uita cântecul lui „Die heilige Kamée” (Talismanul sfânt). Abia mult mai târziu am aflat că atât cuvintele, cât și muzica erau creația lui. Multe din cântecele sale au fost publicate în 1938, la Cernăuți, de prof. Segal, altele au apărut mai târziu, în Israel.

Când am ajuns în Israel, în 1990, Leibiu Levin nu mai trăia. Dar fiica lui, Ruth, păstrează mai departe moștenirea valoroasă a ultimului trubadur evreu – limba idiș și cântecele tatălui ei.

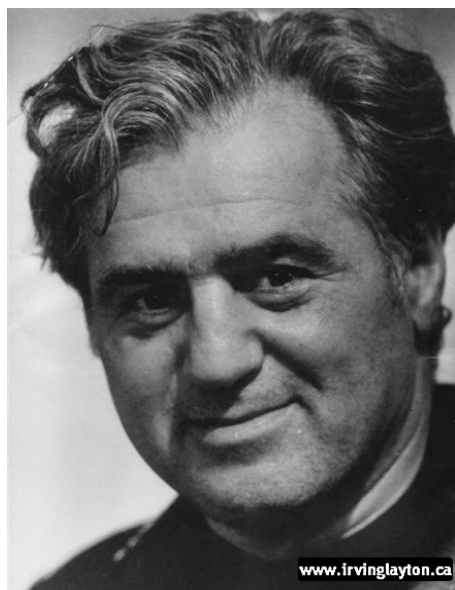
În ultimii ani, în Israel, Leibiu Levin a înregistrat mai multe cântece pe video. Câteva pot fi găsite pe YouTube.

Și ce legătură am eu cu această poveste? Aparent niciuna. Doar că... în 1940 mama mea a urmat aceeași școală evreiască din Cernăuți, pe prof. Ginninger și-l mai amintește până azi; că rude ale noastre din Cernăuți au fost deportate în Siberia, ajungând la Tomsk.

sursa: Baabel.ro

Și ei au fost evrei

IRVING LAYTON

Irving Layton (Israel Pincu Lazarovitch) s-a născut pe 12 martie 1912, în orașul Târgu Neamț. Conform legendei, Layton s-a născut circumcis, eveniment pe care comunitatea evreiască locală l-a considerat a fi un semn al lui Mesia.

După ce și-a trimis fiul cel mare, Abraham, la New York, familia Lazarovitch a migrat la Montreal în 1913. Locuind într-o locuință plină de gândaci a crescut luptându-se nu numai cu sărăcia, ci și cu antisemitismul.

„Issie” și-a câștigat reputația de neînfricat în fața atacurilor bandelor de stradă și, în curând, a ajuns să fie numit „Nappy” (prescurtare pentru Napoleon). Având în vedere că limba sa maternă era idișul, este remarcabil faptul că Layton va deveni ulterior unul dintre cei mai pricepuți poeți englezi din Canada.

Ruptura cu tradiția evreiască a venit, probabil, când Layton a împlinit treisprezece ani și a refuzat să i se officieze bar mitzvah. Alungat din casă (dar susținut în secret de mama sa și de sora lui mai mare, Gertrude) Layton s-a înscris la liceul Baron Byng.

Layton își amintește de domnul Saunders, profesorul său de engleză din clasa a zecea, citind balada lui Tennyson „Răzbunarea”: „Nu auzisem niciodată limba engleză atât de frumos citită, atât de puternic redată și îmi amintesc că stăteam liniștit pe locul meu și ascultam captivat sunetele care umpleau camera ...”

Setea lui Layton de cunoaștere l-a determinat să exploreze gândirea politică și filosofică a lui Marx și Nietzsche.

Alăturându-se Ligii Socialiste a Tinerilor în 1929, a avut dezbateri aprige cu politicieni în devenire precum David Lewis și poeți precum A. M. Klein.

În parte din cauza antisemitismului unuia dintre profesorii săi și în parte din cauza ideilor sale „radicale”, Layton a fost expulzat din liceul Baronul Byng în ultimul an. Îndrumat de A.M. Klein și susținut financiar de fiul lui Gertrude, Bill Goodwin, cu care avea să rămână prieten pe viață, Layton a trecut examenele finale în particular.

Cu toate acestea, în ciuda absolvirii sale, a existat o cotă pentru evreei admiși la Universitatea McGill. Din fericire, a existat o lacună: studenții care au absolvit Colegiul MacDonald (afiliatul agricol al McGill) erau eligibili pentru a face lucrări postuniversitare la McGill. Ceea ce a vrut Layton a fost un master în Științe Politice. De aceea, deși pare să nu aibă sens, s-a înscris la MacDonald în 1934 și a obținut o diplomă de licență în zootehnie în 1939.

Pentru a pune acești ani de formare în context, trebuie să ne amintim că, născut în 1912, Layton a împlinit 21 de ani în 1933 - în mijlocul Marii Crize care a zguduit America. Era destul de rău că era evreu și fără abilități comerciale, dar articolele pe care le-a scris

pentru ziarul studentesc au adus opiniile politice ale lui Layton în viziunea publică și au trezit suspiciunea că este comunist. De fapt, unele articole au stârnit atât de multe suspiciuni, încât Layton a fost înscris pe lista neagră de intrarea în SUA mai mult de douăzeci de ani.

După ani întregi de argumente pro și contra socialismului și comunismului în locuri precum Cafe-neaua Horn din Montreal, abilitățile de dezbateri ale lui Layton au fost formidabile. Așadar, nu ar trebui să fie surprinzător faptul că, în 1935, Layton și un coleg de școală au format echipa de dezbateri la concursul Oxford-Cambridge și au câștigat.

Abilitățile de vorbire ale lui Layton au devenit marca sa comercială și mai târziu vor atrage audiențe de televiziune la nivel național pe „Fighting Words” de la CBC.

În 1936, Layton a cunoscut-o pe Faye Lynch, cu care se va căsători în 1938. După absolvirea Colegiului MacDonald, Faye și Irving s-au mutat la Halifax, unde Layton a lucrat în slujbe ciudate.

Realizând că s-a căsătorit cu o femeie pe care nu o iubea, Layton s-a întors la Montreal, unde a găsit un loc de muncă cu jumătate de normă predând engleză imigranților recenti la Biblioteca Publică Evreiască din Montreal. Indecis cu privire la viitorul său și înfuriat de marșul lui Hitler prin Europa, Layton s-a înrolat în armata canadiană în 1942.

În timp ce era în concediu de la detașarea sa militară în Petawawa, Layton a întâlnit-o pe Betty Sutherland, pictoriță (și mai târziu poetă). Layton va divorța în cele din urmă de Faye și se va căsători cu Betty, iar uniunea lor va produce primii doi copii ai lui Layton:

Continuare în pg.16

Și ei au fost evrei

Continuare din pg.15

Max Reuben în 1946 și Naomi Parker în 1950.

Împreună cu fratele ei, John Sutherland, Betty a publicat o revistă literară de avangardă numită *First Declaration*.

În 1943, eliberat din armată, Layton a devenit redactor la *First Statement Press*. Prima carte publicată de această editură a fost „Layton's Here And Now” în 1945.

Mai târziu în acel an, *First Statement* și o altă revistă numită *Preview* s-au unit ca *Northern Review*. Printre editorii *Preview* s-au numărat F. R. Scott, P. K. Page, A. M. Klein și Patrick Anderson și alții. Grupul mai tânăr era convins că poezia trebuie să exprime realități sociale pentru a rămâne relevantă și că poezii canadieni trebuie să își formeze propria identitate, mai degrabă decât să caute inspirația în Anglia.

În ciuda disprețului pentru toate lucrurile britanice din cercul lor, Betty a fost cea care l-a prezentat pe Layton poezilor britanici precum Auden, Yeats și Eliot și unuia dintre scriitorii preferați ai lui Layton, DH Lawrence, a cărui aplecare spre sexualitate va deveni un semn distinctiv al operei lui Layton.

Deși scria poezii de mai bine de un deceniu, abia în 1944 Layton a scris primul său poem major, „Înotătorul”. Alergând în restaurantul pentru copii de pe strada St. Catherine din Montreal, Layton a apucat pixul chelneriței și a mângălit poezia pe un șervețel într-un ritm frenetic.

Pentru Layton, scrierea „Înotătorul” s-a dovedit a fi un moment esențial, deoarece abia atunci a știut că este cu adevărat poet și și-a înțeles destinul.

După ce și-a câștigat în sfârșit masteratul în științe politice în 1946, Layton a început să predea la liceul evreiesc, „Herzliah”. Profesor charismatic, Layton găsisse vocația în care avea să continue o mare parte din viață: ca lector la Universitatea Sir George Williams (acum

Concordia), ca profesor titular la Universitatea York în anii 1970 și ca poet la Universitatea Guelph și Universitatea din Toronto, în timp ce, în plus, ținea nenumărate prelegeri și lecturi în toată Canada.

cu studenții de la liceul Herzliah

La mijlocul anilor 1950, Layton era mai prolific decât în orice alt moment al carierei sale, publicând uneori două cărți în același an, dar publicarea la McClelland & Stewart a volumului „Un covor roșu pentru soare”, în 1959, a marcat momentul când opera lui Layton a fost scoasă la iveală de o importantă editură canadiană. Aceasta a fost, de asemenea, cartea pentru care Layton a devenit primul destinatar al nou-creatului Premiu al guvernatorului general pentru literatură.

Între timp, Layton se întâlnește cu Aviva Cantor, care ajunsese în Montreal din Australia în 1955. Deși Betty și Layton erau încă căsătoriți, Layton s-a mutat cu Aviva, luându-l pe Max cu el.

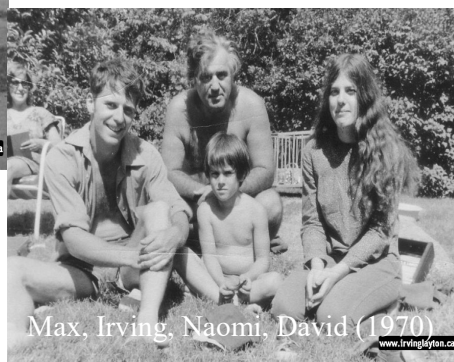
La scurt timp după aceea, în

1960, Betty s-a mutat în California cu Naomi, în timp ce Max a rămas

cu tatăl său și Aviva până la împlinirea vârstei de șaisprezece ani. După ce și-a schimbat numele în Boschka, Betty a continuat să corespundeze cu Layton până la moartea ei în 1984.

În 1964, Aviva a dat naștere celui de-al doilea fiu al lui Layton, David. Deși „căsătoria” lui cu Aviva a fost adesea furtunoasă, au trăit împreună aproape 22 de ani; cea mai lungă relație din viața lui Layton.

După ce Aviva l-a părăsit, Layton a divorțat legal de Betty și s-a căsătorit cu Harriet Bernstein, fostă studentă. În 1981, s-a născut a doua fiică a lui Layton, Samantha Clara. Din păcate, căsătoria a fost de scurtă durată.

Câțiva ani mai târziu, Layton a angajat-o pe Anna Pottier ca menajeră. Anna i-a oferit compania feminină atât de necesare lui Layton în anii dinainte ca Alzheimer să înceapă să-i afecteze memoria. Ultima femeie din viața lui Layton, Anna l-a părăsit în 1995.

Nemaiputându-se îngriji singur, Layton și-a petrecut ultimii ani la Centrul Geriatric Maimonide din Montreal. A murit, la vârsta de 93 de ani, pe 4 ianuarie 2006.

În mod surprinzător, având în vedere reputația sa de autoafirmare, testamentul lui Layton cerea ca cenușa lui să fie împrăștiată anonim în jurul unui copac. Nu voia nici locul de înmormântare, nici monumentul. Prin urmare, rezultă că monumentul său sunt cărțile sale, iar ultimul său loc de odihnă este în poeziile sale.

Cultura azi

POESIS

SORIN PALIGA

Sorin Paliga s-a născut la 21 iunie 1956 în comuna Braniștea din județul Dâmbovița.

Este absolvent al Colegiului Național *Mihai Viteazul* din București și al Facultății de limbi și Literaturi Străine, specializarea limba cehă și limba engleză (1980), din cadrul Universității din București. a urmat cursuri facultative de slovenă, portugheză și franceză.

În perioada 1990-1996 a fost ziarist la publicațiile *Phoenix* și *Tinerama* (condusă de Max Bănuș).

Din iunie 1996 și până în iunie 2000 a fost primarul sectorului 3 din București.

În 1998 își dă doctoratul în filologie cu lucrarea „Influențe romane și preromane în limbile slave de sud”

În 2001 intră ca profesor de limba cehă la Catedra de Limbi și Literaturi Slave a Universității din București.

Participă la numeroase conferințe și simpozioane tematice, autor al numeroase lucrări de filologie slavă.

În 1993 publică primul său volum de versuri, *Serbarea*, la editura „Ecce Homo”, iar în 1997 publică cel de al doilea volum, *Dupăamiaza Bizanțului*, la editura „Lucretius”.

Este autorul primei cărți scrise în România despre folosirea calculatoarelor McIntosh și a sistemului de operare Mac OS X (împreună cu Sergiu Partenie).

ORAȘELE TIMPULUI

Văpăile – ieri, acum impresii, ideea
’Nfășurării în alifii străine, de-atunci
Întinse-în târguri, prin rîuri necinstind.

Licăre mîine, am sărutat femeia adusă
Casei mele de Prințul Orb, chemarea
Judecată să mă arunce în gheara sa.

Blestem dublat, pămînt și vorbă
Te dănuie în vîntul tinereții,
În brațele puterii înșelate.

Te pierd și te câștig,
Armă aleasă, liniște de aur, îndoire

MINCINOȘII CRISTALULUI

A nopții, mătușa servită de zodii, pleacă
Să mîntuie carcera de chinul făpturii,
De joia în sînge, de sîmbăta fricii în
rege.

Lîngă-te, soră, de haiducii măsurii.
Din carte picură suflet, zahărul morții –
Soldații nu știu, bucură pacea.

Atunci vrăjitorii înzestrați peste lume
Adună imagini, din unghi să bucure
ochii.

MAREA (Plecarea de mîine)

El, domnul fermecat
Se trece prin palate,
La poarta mării Peștii
petrecînd,
Soldați ademenind la
Prundul sterp.
Heyla, Heyla, aici expun
maeștrii
Arta vederii, la ape să
cobori și
Să promiți genunchi în
rugăciune.
Iar să te pierd
Ucisă-în vis, de fier
Ori de cuvinte.

Tu pleci...

SERATA OGLINZILOR

Adoratio Borgesi Barbiliani

Am construit vedenii, lacuri
Metalice să lepezi sfidarea, sfiala
Rochiei, părul strîns în domenii...
Structuri militare, vă uit și vă iert,
Împart viitorul casei certate –
Prostia să-mi fie cîntarul, culoarea:
mirare.

Cana licorii mi s-a întins,
Mîna servantei mîngîie pînza,
Fața lucioasei arcade. Minciună
Pe trup, noaptea de moarte venită.

Piticii păzind crăpătura oglinzii
Rîd ambianței, sticloși mișună mila –
Paharnicul doarme seara tîrzie a
fiecei.

Departa în turnuri
El singur trăiește,
Roata zeiței iubește pădurea, fete
De vis leagănă fiul plecat să
cunoască.

NOAPTEA ARGONULUI

Mîngîiate cristalele secretului
Apă cerșind

Simți?

Toate ești Tu, fratele meu
Rege al cosmosului, în totul
suficient

Adeverește carnea mea și redă
-o

Viața bate filmul

Andrei Banc AMANTA LUI MUSSOLINI

Margherita a fost soția unui bogat lider sionist, avocatul Cesare Sarfatti cu care a avut trei copii. Ambițioasă și inteligentă, ea l-a ajutat pe "il Duce" să formuleze și să implementeze ideile fascismului. Și nu numai că l-a sfătuit în organizarea Marșului asupra Romei din 1922, dar l-a ajutat și cu bani pentru această acțiune prin care „cămășile negre au preluat puterea în țară. Timp de 20 de ani a fost eminența cenușie a dictatorului.

Margherita, femeie cultivată și inteligentă, critic de artă ca formație, a fost nu numai amanta, ci și consilierul secret și ideologul lui Mussolini. Ea însăși își atribuie, fără remușcări, redactarea legislației rasiale și crearea cadrului pentru punerea în practică a măsurilor antisemite

Benito Mussolini, dictatorul fascist al Italiei, se lauda că ar fi conceput primele idei de legi rasiste, cu mult înaintea lui Hitler.

Mussolini le-a inițiat din 1921, iar Hitler abia din anii 30. De menționat că în Italia legislația a fost pusă în practică, sub presiunea lui Hitler, abia în 1938. Până atunci în partidul fascist se înscrieseră și evrei. Paradox al istoriei, fascistul italian avea o soție evreică, Rachele Guidi, și – timp de 20 de ani – o amantă, Margherita Sarfatti, tot evreică. Amanta evreică îl ajutase să formuleze și să organizeze ideologia fascistă. Desigur Mussolini, care e descris de Margherita ca un

obsedat sexual, a avut sute de femei, accidental sau ca pasiuni de scurtă durată. Cea mai cunoscută e totuși Clara Pettaci, singura ce avea drept la mașina de stat și gardă de corp. Clara Pettaci a fost arestată de partizanii italieni odată cu Mussolini, iar la 27 aprilie 1945 au fost împușcați amândoi și, cadavrele lor au fost spânzurate cu capul în jos într-o piațetă din Milano.

Mai puțin cunoscută decât Clara Pettaci, dar mai veche în relația cu Benito (cărui îi spunea alintându-l Ben) Margherita a trăit cu Mussolini 20 de ani. A fost alături de el încă de la începuturile asaltului „cămășilor negre” asupra statului italian și afirmă că ea l-a ajutat să organizeze aceste bande fasciste, îmbrăcate în negru și cu diagonală de piele de tip militar, pe care le-a luat drept model Hitler, atunci când și-a creat „trupele de asalt” (SA) la începutul ofensivei naziste asupra statului german.

Deșteaptă, cum spuneam, nu și-a făcut iluzii: la 14 noiembrie 1938, curând după ce legile rasiale au fost promulgate, Margherita nu s-a bazat pe relația ei cu Mussolini, ci a părăsit vila de la lacul Como, cu mașina ei cu șofer privat care a condus-o până la frontiera cu Elveția. În cele două valize cu care a plecat avea 1272 de scrisori primite de la Mussolini în ultimele două decenii de relație sentimentală și ideologică. Sarfatti avea atunci 58 de ani și avea să revină în Italia abia în 1947, după un lung sejur în Franța, Argentina și Uruguay. În exilul ei, Margherita s-a întreținut scriind eseuri de artă pentru zărele locale, iar în 1945, scurt timp după moartea celebrului ei amant, a publicat o serie de articole în revista „Critica” din Argentina în care a dezvăluit detalii despre relația ei cu Ducele. Aceste articole au fost adunate în cele 18 capitole ale cărții „My Fault. Mussolini as I knew him”. Cartea nu este groasă, doar 323 de pagini, și este editată și anotată de istoricul britanic

Brian R.Sullivan.

După cum scrie Sullivan în ampla sa introducere „Ea îi cunoștea secretele, știa aproape totul despre slăbiciunile sale pe care încerca să le ascundă, cruzimea sa, superstițiile lui, ignoranța lui asupra multor subiecte medicale și științifice, dar știa și despre sifilisul lui”. Sarfatti a publicat în 1955, în italiană, o autobiografie cu titlul „Aqua passata” în care nu menționează relația ei cu Ducele, dar memoriile ulterioare tipărite fac loc pe larg acestei relații, conțin numeroase anecdote politice și personale, dau citate din Mussolini și vorbesc nu numai despre obsesia lui pentru sex, dar și pentru cocaină.

Sarfatti nu manifestă nici un regret pentru relația ei cu Mussolini, care prin politica sa antisemită a fost responsabil și pentru moartea surorii ei și a cumnatului, pe drumul spre Auschwitz.

Sarfatti susține că fascismul a fost la început o idee bună care a fost însă „distorsionată” pe parcurs. Sarfatti afirmă că a crezut în fascism și a luptat pentru el la început. Ea crede că puterea l-a corupt și pe Mussolini, care după un deceniu ca prim ministru a ajuns să nege dreptul la libertate a individului, chiar la libertatea interioară, care trebuia controlată de stat. Margherita afirmă că principala cauză a prăbușirii lui Mussolini a fost alianța cu Hitler, căreia ea i s-a opus fără succes.

„Am scris o carte despre fascism, citită de multă lume, în care interpretam scopurile fascismului într-o lumină favorabilă și proclamam întregii lumi că Mussolini era un erou de proporții istorice. Asta a fost greșeala mea. E datoria mea să declar că Mussolini a căzut din cauza falimentului său moral complet....Noi am descoperit că în spatele măștii fascismului se așternea un abis de corupție, nepotism, favoritism și aplicare arbitrară a legii”.

sursa: Baabel.ro

Reportaj pe glob

Silvia Radan

ORAȘUL UNDE NU AI VOIE SĂ MORI

Într-adevăr, există un asemenea oraș și nu este prea departe de noi. Este o localitate cu tot felul de legi și de reguli bizare, însă nu au nimic de-a face cu vreun cult sau vreo religie ciudată, fiind mai degrabă dictate de motive științifice.

Orașul se numește Longyearbyen și este cel mai nordic din lume. Se află pe o insulă, în ținutul Svalbard al Norvegiei, aproape de deșerturile de gheață ale Polului Nord. La ultimul recensământ, din august 2019, numărul de locuitori ajunsese la 2368. Cum trăiesc pe malul Oceanului Arctic, oamenii de aici nu prea știu ce-i acela un tricou sau costumul de baie. Iernile, temperaturile scad adesea sub minus 15°C, iar verile rareori trec de 5-7°C.

În plus, nopțile polare, când soarele nu ajunge să răsară, durează din 27 octombrie până în 15 februarie. Asta oficial, căci în realitate, muntele care străjuiește localitatea blochează primele răsărituri timide ale soarelui până la data de 8 martie. În lunile de vară, însă, se întâmplă reversul, adică soarele nu apune timp de 127 de zile.

Longyearbyen a fost fondat și numit după americanul Longyear, care a pus bazele aici unei industrii a cărbunelui. În anii 1990, când in-

dustria a început să dispară și minele s-au închis, oamenii de aici au învățat să trăiască din alte ocupații, turismul și cercetările fiind printre ele. Tot în Longyearbyen se află cel mai mare depozit de semințe din lume. A fost construit în locul unei vechi mine. Aproximativ 800.000 de semințe agricole sunt depozitate, în condiții optime, la 120 de metri în subteran. Semințele pot fi folosite de orice nație, în cazul unui dezastru.

Din cauza condițiilor sale climatice și a geografiei orașului, autoritățile din Longyearbyen s-au văzut nevoite să emită câteva legi și reguli, care probabil nu există în nicio altă localitate din lume. Una dintre ele se referă la pisici. Locuitorii orașului nu au voie să aducă micile feline în localitate, pentru a proteja puținele păsări care există în zonă.

De asemenea, femeile nu pot naște aici. Când le vine sorocul, femeile sunt trimise pe continent, apoi se întorc acasă cu bebelușii. Nu este o lege în acest sens, dar fiind foarte puține nașteri, în Longyearbyen nu există o maternitate. De asemenea, alcoolul este raționalizat aici, iar când ies afară, oamenii sunt obligați să poarte o pușcă

pentru a se apăra de urșii polari.

Cea mai bizară dintre legi, însă, este interzicerea morții. Bolnavii terminali sau persoanele grav accidentate sunt trimise pe continent, pentru a nu muri aici. Desigur, dacă se întâmplă să mori, nu primești amendă, iar arestul nu mai are rost. Însă trupul neînsuflețit este fie ars, fie trimis pe continent pentru înmormântare.

Decizia de a interzice înmormântările a venit în 1950, când s-a descoperit că trupurile localnicilor care muriseră în urma pandemiei de gripă din 1918, nu începuseră să se descompună, din cauza temperaturilor scăzute. Astăzi, oamenii de știință se tem că acele cadavre, după ce au fost conservate de permafrostul în care au fost îngropate, pot conține tulpini încă vii ale acelui virus care a ucis 5% din populația lumii în secolul al XX-lea.

Știri pe scurt

Două medalii de aur a lui Ashram la Cupa Mondială de la Baku

Cu aproximativ trei luni înainte de a urca pe cea mai mare scenă la Jocurile Olimpice de la Tokyo, Linoy Ashram a înregistrat mai multe victorii duminică și a câștigat două medalii de aur la Cupa Mondială din Baku, la exercițiul cu cerul și exercițiul cu bagheta.

Ashram a deschis competițiile finale cu un exercițiu minunat cu cerul, pentru care a primit scorul de 27.150, care i-a oferit primul loc. Pe locul al doilea s-a clasat Kremarenko din Rusia și pe locul al treilea a fost Ransko din Belarus.

Mai târziu, Ashram a prezentat un exercițiu excelent cu bastonul pentru care a primit un scor de 27,8. Pe locul doi Köln din Bulgaria și pe locul trei Kramarenko din Rusia.

Medalia de aur pe care a câștigat-o mai devreme la exercițiul cu cerul a fost cea de-a 50-a medalie câștigată de Linoy în Cupa Mondială de-a lungul anilor

Giro: Chimulai a terminat al doilea în etapa a treia

Italianul de la Startup Nation (Israel) l-a precedat pe Sagan. Van der Horn a câștigat

Ciclistul de la Startup Nation, Davide Cimolai a impresionat luni cu sosirea pe locul doi în etapa a treia a Giro d'Italia. Italianul i-a precedat pe Peter Sagan și Elia Viviani.

Primul loc a fost ocupat de olandezul Taco van der Horn după o evadare solo. Filippo Ghana a păstrat tricoul roz.

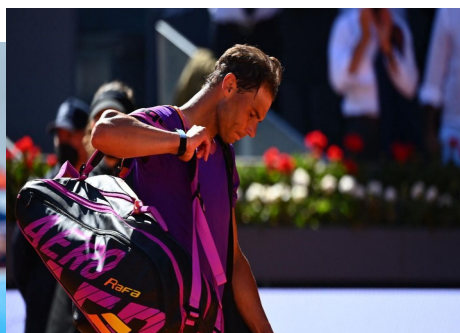
Pentru Cimolai acesta este primul podium pe care l-a obținut la Giro în trei sezoane de când se află la Startup Nation.

Ciclistul italian este sprinterul de frunte al echipei și demonstrează că se află într-o formă excelentă după ce a fost de fapt cel mai rapid dintre acceleratorii din Canala (190 km de Baila, trei ascensiuni gradate).

În fruntea clasamentului general, Ghana, de la echipa Inaus, continuă să conducă cu un decalaj de 16 secunde față de norvegianul Tobias Foss (Yombo Wisma) care a ajuns pe locul al doilea. Belgianul Ramco Ebenpol (Deconic Quick Step) este pe locul trei, cel mai mare favorit pentru a câștiga cursa italiană.

Alt ciclist de la Startup Nation, Dan Martin a terminat în același timp cu favoritul și se află la un minut de Ghana. Guy Niv a terminat pe locul 93 și a ajuns în siguranță împreună cu plutonul.

Rafael Nadal întrecut în clasament înainte de Roland Garros

Eliminat surprinzător în sferurile de finală de la Madrid, Rafael Nadal a ajuns din nou pe ultima treaptă a podiumului în clasamentul ATP. Cu trei săptămâni înainte de startul Roland Garros, turneu pe care l-a câștigat de 13 ori în carieră, ibericul a coborât pe locul 3 ATP, fiind întrecut de rusul Daniil Medvedev, finalist anul acesta la Australian Open.

Germanul Alexander Zverev, câștigător la Madrid, duminică, și-a consolidat poziția a șasea în clasamentul mondial. Acesta a primit în urma victoriei de ieri cu Matteo Berrettini 1000 de puncte. În privința românilor aflați în topul din ATP, cel mai bine clasat reprezentant al României este Marius Copil, aflat pe poziția a 228-a. Horia Tecău a coborât două poziții la dublu și se află pe 24.

Pentru prima oară de la înființarea clasamentului mondial al jucătorilor profesioniști de tenis (ATP), în 1973, niciun american nu figurează în primele 30 de locuri ale ierarhiei publicate luni. Primul jucător american din clasament este Taylor Fritz, care a pierdut o poziție față de ultima ierarhie și se află pe 31.

Astfel se consemnează declinul tenisului masculin din Statele Unite ale Americii, națiune care a oferit de-a lungul timpului mai mulți lideri mondiali. Este vorba despre Jimmy Connors, John McEnroe, Jim Courier, Pete Sampras, Andre Agassi, Andy Roddick, și care nu a mai avut un reprezentant în vârf din 2004.

Alin Alexuc s-a calificat la a treia ediție a JO

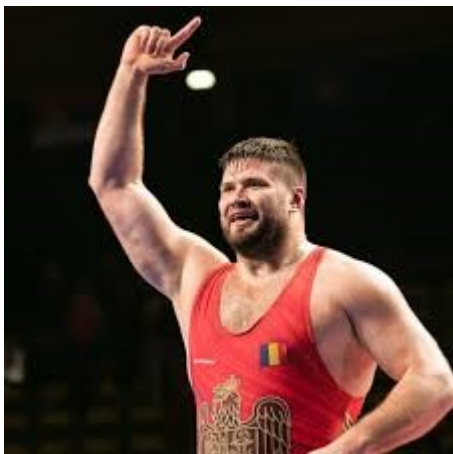
Alin Alexuc s-a calificat, sâmbătă, la Jocurile Olimpice de la Tokyo, după ce a pătruns în finala categoriei 130 kg la lupte greco-romane, la turneul de la Sofia.

Sportivul născut în Botoșani devine astfel al 66-lea component al delegației României pentru

Continuare în pg.21

Continuare din pg.20

competiția din Japonia.

Alin a câștigat trei meciuri pentru a obține biletul olimpic. În meciul decisiv (semifinale), el l-a învins cu 5-0 pe polonezul Rafal Andrzej Krajewski.

România a calificat patru luptători la Jocurile Olimpice de la Tokyo, Alina Vuc (cat. 50 kg), Andreea Beatrice Ana (cat. 53 kg), Albert Saritov (cat. 97 kg - lupte libere) și Alin Alexuc-Ciurariu (cat. 130 kg - lupte greco-romane), ultimii trei obținând biletele la Sofia. În Bulgaria, pentru a obține calificarea la JO 2020 era necesară atingerea finalei categoriei.

România are acum 66 de sportivi calificați la JO 2020 (nominal sau locuri cotă) la 13 discipline sportive: înot, atletism, canotaj, fotbal, gimnastică artistică, baschet 3x3, ciclism, lupte, tir sportiv, canoe, tenis de masă, box și scrimă.

România are și trei gimnaști calificați la JO de la Tokyo: pe Maria Holbură, Larisa Iordache (ambele la individual compus) și pe Marian Drăgulescu (sărituri). Larisa Iordache a obținut biletul pentru Tokyo miercuri, după calificările de la Campionatele Europene care au loc la Basel.

Cele mai mari speranțe pentru medalii sunt la gimnastică și canotaj.

Prima arbitră transgender din Israel

Sapir Berman este primul arbitru transgender de fotbal din Israel

Arbitrul din Prima Ligă de fotbal, Sapir Berman, a anunțat la o conferință de presă a Federației de fotbal din Israel și a Uniunii Arbitrilor: „Sunt femeie”. Arbitra, în vârstă de 28 de ani, care este unul dintre arbitrii din Prima Ligă, a început în ultimele luni o procedură pentru a-și schimba sexul și a decis să-și schimbe numele în Sapir. Până în prezent, o femeie transgender nu a arbitrat niciodată în Prima Ligă din Israel.

Berman a împărtășit decizia Uniunii Arbitrilor și Federației. Atât Uniunea cât și Federația îi susțin procesul și va continua să facă parte din echipa de arbitri pentru Prima Ligă, indiferent de procesul prin care trece.

Berman a fost promovată în echipa arbitrilor pentru Prima Ligă și a arbitrat trei jocuri. Recent a fost plasată ca al patrulea arbitru în Prima Ligă și ca prim arbitru în jocurile din Liga Națională.

Alpinism la 82 de ani

Carlos Soria are 82 de ani și este unul dintre cei mai faimoși alpiști din lume. Bunicul spaniol se pregătește acum pentru a urca pe vârful Dhaulagiri, aflat la 8.167 de metri.

Vârful Dhaulagiri se află în Nepal, iar Carlos Soria a încercat de zece ori să-l cucerească, dar fără succes. Carlos Soria este celebru

pentru palmaresul său impresionant, pe care vrea acum să-l completeze cu al 7-lea cel mai înalt vârf al lumii.

Carlos Soria a cucerit 12 vârfuri de peste 8.000 de metri din 1990 și până în prezent, inclusiv Everestul. Carlos Soria a fost aproape să cucerească vârful Dhaulagiri în urmă cu câțiva ani, dar a comis o eroare pe final: "Am confundat culoarul, am ajuns la 100 de metri de vârf și l-am ratat. Acum, a 11-a încercare va fi norocoasă", spune Soria.

Carlos Soria explică de ce încearcă din nou să urce pe vârful Dhaulagiri: "Muntele acesta e special pentru mine. Nu voi urca doar pentru Carlos Soria, ci pentru toți cei în vârstă din Spania. Pandemia ne-a făcut mult rău, vreau să demonstrez că trăim, că revenim la viață", a mai spus alpinistul.

Bronz la Minaur Baia Mare

Echipa de handbal Minaur Baia Mare a obținut, duminică, medalia de bronz în European League, la Turneul Final4 pe care l-a găzduit, după ce a învins în finala mică formația Ikast Herning, scor 33-31

CETĂȚENIA ROMÂNĂ / PAȘAPORTUL ROMÂNESC, SE OBTÎN RAPID ȘI FĂRĂ BĂȚAI DE CAP!!!

EZRAHUT EUROPA

www.ezrahuteu.com

Telefon/Fax 036 429 809

whatsApp – 0587 27 24 46

e-mail: contact@ezrahuteu.com

**אזרחות רומנית/דרכון רומני
ניתן לקבל מהר ובלי כאבי ראש!!!**

אזרחות אירופה

www.ezrahuteu.com

Telefon/Fax 036 429 809

whatsApp – 0587 27 24 46

e-mail: contact@ezrahuteu.com

אזרחות

מאות אלפי ישראלים זכאים לקבל

אזרחות רומנית - אירופאית. אלה מכם אשר להם הורים, סבים וסבתות, שנולדו בשטחי רומניה יכולים **לבקש את השבת האזרחות הרומנית**. כמו כן, כל האזרחים שוויתרו או נאלצו לוותר על האזרחות הרומנית רשאים לבקש את השבת האזרחות.

Cetățenie

Sute de mii de israelieni sunt eligibili pentru a primi cetățenie română - europeană. Cei ce aveți părinți, bunici, care s-au născut pe teritoriul României, pot solicita **dobândirea/redobândirea cetățeniei române**. De asemenea, toți cetățenii care au renunțat sau au fost obligați să renunțe la cetățenia română, pot solicita redobândirea cetățeniei române.

Citizenship

Hundreds of thousands of Israeli citizens are eligible to receive Romanian - European citizenship. Those of you who have parents, grandparents who were born in the territory of Romania, can request to **claim/regain Romanian citizenship**. Also, all citizens who have given up or have been forced to give up Romanian citizenship, may request the re-acquisition of Romanian citizenship.

Să râdem puțin...

Florentino Himelbrand MISIUNE IMPOSIBILĂ Schiță de ficțiune

Acum câteva zile stăteam liniștit privind o emisiune anostă la televizor când cineva suna insistent la ușă, dar fiind mai tânăr, fiul meu a ajuns primul spunându-mi:

- Este o femeie bătrână pe care n-o cunosc.

- Poftește-o!

Am întâmpinat-o lângă ușă. Era doamna Bracha:

- Îți mai aduci aminte de mine?

- Desigur, deși nu ne-am văzut de peste doi ani.

Așa cum îi este obiceiul a intrat direct în „problemă”:

- Tatăl meu locuiește lângă (a se citi căminul de bătrâni), iar voi aveți o relație de amicitie astfel că te rog foarte mult, te implor convinge-l să stea acasă, fără a participa la festivitățile „Zilei de 9 Mai – Ziua Victoriei”. Se prognozează o „vreme ostilă”.

I-am promis să vorbesc cu el, iar ea a plecat oarecum mai liniștită.

Rămas singur mi-am adus aminte de o întâmplare petrecută acum peste doi ani și pe care o numisem:

<< Misiune posibilă

Astăzi, în Israel este zi liberă pentru majoritatea oamenilor și în timp ce stăteam pe bancă l-am văzut pe bătrânul Mihail venind.

Ca de obicei mergea cu bastonul, dar mai mult trăgându-l după el. Părul de pe cap dispăruse aproape complet cu mai mulți ani în urmă și își ștergea fruntea cu o batistă.

Văzându-mă și el s-a îndreptat spre mine, abordându-mă în moldovenește:

- Bună dimineața. Ce faci aici? Este atât de cald; deși Noiembrie, s-au anunțat peste treizeci de grade. Uite că am să-mi pun o șepcuță pe cap.

A scos din sacoșă o șepcuță din acelea care se dau pentru reclama pe care scria Red-Bull.

Mă bufnea râsul, dar am reușit să mă abțin iar el, interpretând altfel privirea mea, a continuat:

- Am și pentru tine una – Carlsberg. Calitativ este mai bună, dar eu nu pot s-o folosesc. Am făcut tot războiul împotriva germanilor și n-am să-mi pun, acum la bătrânețe, Carl pe cap.

Tu ce făceai în timpul războiului? A, tu te-ai născut după.

Îmi oferea o nouă posibilitate de discuție și am decis să nu o ratez:

- Eu nu eram născut, părinții mei erau copii, dar bunicul a fost în lagăr.

- Era prea bătrân pentru armată?

- Poate că da întrucât avea patruzeci de ani, dar România a trimis evreii în lagăre. A avut noroc că a scăpat din masacrul de la Galați și a ajuns într-un lagăr de muncă la Odessa – într-un detașament care scotea șinele de tramvai de pe stradă și le aduceau în regat.

A rămas gânditor apoi brusc, privind spre ferestrele căminului de bătrâni:

- Ce-o fi apucat-o pe Haia să atârne o eșarfă roșie la fereastra ei? Tocmai astăzi, cu o săptămână înaintea sărbătoririi Centenarului Marii Revoluții? Ah femeile – nici nu știu pe ce lume trăiesc. Și totuși este o femeie tânără. S-a născut la începutul războiului. Să mergem să-i spunem?!

- Mai bine povestești-mi dumnea-voastră despre război.

Între timp pornisem celularul pe funcția de înregistrare dar l-am lăsat în buzunarul de la piept al cămășii.

- Ce să spun? M-am născut în Ucraina, dar peste o lună era România. Oricum, după primul război, părinții mei au rămas fără nimic și tata lucra la pădure – tăietor de lemne. Dar a început din nou războiul românilor contra ungușilor și părinții au fugit în Ucraina.....

Domnul Mihail îmi povestea lucruri pe care le mai auzisem și nu o dată astfel încât am aruncat o privire spre geamul cu basmau – se menținea roșie și mi-am adus aminte că în urmă cu câteva zile primisem un telefon pe celularul meu:

- Sunt Ada directoarea adjuncă a căminului de bătrâni de pe strada ta. Îți telefonez căci vreau să ne ajuți într-o chestiune foarte importantă.

În primul moment mă gândeam că poate fi vorba de ceva electric, dar totuși am tăcut și bine am făcut, căci ea a continuat:

- Am văzut că ești prieten cu bătrânul Mihail și am mare nevoie să-l ții ocupat câteva minute. Până primim tortul fără zahăr.

Brusc am simțit că mă trage de cot:

- Am impresia că te-am plictisit. De fapt ți-am mai povestit aceste lucruri. Hai să cumpărăm niște bomboane. Nu am lucrat o zi în Israel, dar aceștia îmi dau pensie și pot să-mi cumpăr bomboane de ziua mea.

S-a ridicat și eu l-am urmat.

La intrarea în magazin era Ițic proprietarul care parcă ne aștepta.

După ce și-a ales circa un kilogram de bomboane, când îi întinde banii primește răspunsul:

- Pentru anul acesta sunteți clientul cu numărul zece mii – deci nu plătiți! Puteți alege orice încă doriți.

Domnul Mihail era însă foarte emoționat și după ce i-a strâns mâna, afară mi-a spus:

- Eu știu ce client sunt? Este un om foarte bun, dar nu un bun mincinos. Oricum i-am mulțumit pentru cadou.

Peste câteva minute ne-am reîntors pe bancă și a început să împartă bomboane copiilor binecuvântându-i „Să ajungeți și voi anii mei”. Apoi spre mine:

Continuare în pg.24

Să râdem puțin...

Continuare din pg.23

- Ia-ți și tu două pentru copii.

Privirea îi devenise nostalgică apoi, privind cerul care anunța o zi toridă, mi-a spus:

- La vârsta copiilor tăi eram deja în armată – la școala militară tehnică. Totdeauna mi-au plăcut motoarele și mă fascina puterea lor, dar într-o dimineață am primit ordin să ne strângem lucrurile și ne-au urcat în autocamioane. Începea împărțirea Europei, iar URSS invadea Polonia.

Teoretic făceam parte dintr-o unitate de infanterie motorizată iar când am văzut primii morți și răniți îmi doream să fiu oriunde altundeva, chiar în iad.

Nu peste mult timp am rămas și fără bruma de mașini pe care le aveam și credeam că voi putea să mă întorc cumva acasă, dar nu a fost așa. A venit un ofițer NKVD-ist care cu câteva palme peste cap și pumni bine țintiți m-a făcut voluntar - șofer pe un autocamion special al lor.

De ce tocmai pe mine? Mi-a spus:

- Dacă te prinde Hitler, pe voi jidanii vă face săpun.

De unde știa el asta? Nu știu! „Soluția finală” nu era nici publicată, nici discutată.

Uite că aici, din direcția căminului se aude un motor Diesel de volum mare. Ce caută astăzi? Se mută cineva?

Șoferia asta m-a salvat oarecum – transportam prizonieri polonezi - printr-un noroc doar pe cei vii. Oare „întâmplător” nu eram afectat „taberelor de execuție”? Dar recunosc că am auzit de ele și aceasta în timpul cât erau active. Ce mai contează acum? Au trecut atâția ani și nimeni nu-și mai aduce aminte. Oare?

Atunci, după câteva luni, l-am revăzut pe cel ce mă înrolase șofer voluntar. M-a chemat lângă mașina lui. Un vehicul militar deschis. Avea în mână o cravașă și eu, stând în poziție de drepti așteptam să

simt loviturile, dar mi-a spus cu un glas mai blând care totuși nu admitea replică:

- Îți vei continua pregătirea militară.

Mi-a dat un plic și mașina a plecat.

Astfel am ajuns elev la o școală militară superioară a tanchiștilor, lângă Kiev.

Na, că povestindu-ți ție am întinerit și eu și am mâncat o bomboană cu ciocolată deși nu am voie – sper să nu fie nimic.

Eu mă uitam la „fereastra împricinată” unde basmau roșie continua să fluture, iar el își derula amintirile:

- Învățam mai puțină mecanică decât aș fi crezut eu, dar se pune accentul pe acțiuni operative - atât pe teren împotriva unui inamic echipat cu artilerie sau chiar tancuri cât și în lupte de stradă. Singurul lucru care nu-mi reușea era „modularea vocii”. Nu reușeam să strig comenzile suficient de tare ca să intimidiez. Mai târziu mi-am dat seama că de fapt aceasta este o prostie.

Comandantul trebuie să fie calm și să însufle subordonaților curaj, nu teamă.

Înainte de a-mi termina studiile armatele Germaniei și României au trecut Prutul și am fost trimis pe front – în direcția Crimeea. Acesta a fost norocul, întrucât după înfrângere ne-am retras spre Rusia și am fost trecuți marea de către marină.

Uite că iarăși se aud motoare mari dinspre căminul de bătrâni. Mai stau câteva minute, apoi mergem și noi căci am devenit curios.

Odată ce am ajuns pe Volga am fost afectat unei divizii de blindate cu care am luptat la Stalingrad și la Kursk. La Kursk am fost și rănit de un glonț pe care-l am încă în picior – la călcâi. Probabil că așa voi muri - cu el și apoi împreună în aceeași groapă. Nu mă grăbesc. Bine că nu m-a trimis atunci în groapă.

La ieșirea din spital am fost decorat și avansat în grad iar coman-

dantul mi-a spus textual:

- Am primit ordin să te afectez unei unități subordonate direct Kremlinului. Poate tovarășului Stalin personal?! Divizia întâia de gardă. Trebuie că ai o „stea păzitoare” mare pentru că deși rănit să ajungi acolo.

Uite așa m-am gândit la ofițerul NKVD care mă trimisese, dar cine era el? De ce mă păzea? Mă ocrotea cât putea?!

La Moscova am participat la toate luptele de apărare, iar apoi după mai multe decorări și două avansări în grad am primit comanda unei unități operative pe frontul central.

De ce nu m-a ținut la Moscova? Nu știu. Oricum, deși doar locotenent-colonel, comandam un regiment de elită având practic mărirea unei brigăzi.

Făceam parte din principala forță a blindatelor de șoc – Armata întâia - aflată direct sub comanda mareșalului Jukov și niciodată, dar niciodată nu am dus lipsă de cele necesare. Tancurile distruse erau imediat înlocuite cu altele noi, întreținerea se făcea conform instrucțiunilor. Aveam suficiente piese de schimb, lubrifianți și alte fluide necesare.

Muniția și hrana nu ne lipseau, iar personalul medical era bine calificat și aprovizionat corespunzător cu medicamente.

Săptămânal efectivul era completat cu cadre noi, dar având o apreciabilă experiență de luptă. Trebuiau înlocuiți camarazii căzuți, iar treptat unitatea a crescut numeric.

În Polonia am primit gradul de colonel. Fără nici o ceremonie, nimic. Prin curierul zilnic am primit un plic pe care scria „Personal”. Plicul conținea o decorație, Ordinul Suvorov clasa a doua, împreună cu decizia de ridicare la gradul de colonel și noii epoleți.

Acțiunile militare însă erau deosebit de dure și uneori implicau

Continuare în pg.25

Să râdem puțin...

Continuare din pg.23

o extremă doza de risc. Din păcate numărul celor ce și-au pierdut viața era foarte mare și puțini dintre cei care am început contraatacul la Moscova ne-am regăsit la poarta Brandenburg în Berlin.

Imediat ce am ajuns acolo am primit decorația „Ordinul Bogdan Khmelnytsky” – prin radio. Poate vei râde, dar chiar așa a fost. Mă aflam în tanc chiar în fața Reichstagului.

Peste câteva zile a fost o ceremonie unde mai mulți ofițeri am fost decorați. Am primit „Ordinul Lenin” fiind totodată înaintat la gradul de brigadier (comandant de brigadă).

Uite un autobuz care pleacă de la căminul de bătrâni. Hai să ne sculăm că sunt curios dacă am scăpat vreo excursie, deși nu era nici una anunțată.

Eu nu prea știam ce să fac, dar în timp ce mergeam spre cămin, la fereastra lui Haia, basmaua roșie a fost înlocuită cu un ștergar alb. Deci, cale liberă.

Apoi domnul Mihail a scos celularul, a văzut că nu este nici un mesaj SMS și a spus ca pentru el:

- Am avut șase copii din care trei trăiesc și totuși nimeni nu-și aduce aminte că astăzi este ziua mea de naștere!?

Mai bine mă bucur, chiar și singur, că mai fac încă umbra pământului!

Am preferat să tac, dar odată ce am dat colțul iar intrarea căminului de bătrâni era vizibilă –deasupra intrării formată din baloane colorate albe și albastre trona numărul 100 cu cifre de doi metri înălțime, covorul roșu fusese așternut, iar lateral cel puțin o sută de oameni cu câte o floare în mână formau un coridor viu.

Am recunoscut copiii săi, direcțoarea căminului și primarul, apoi lacrimile mi-au încetșat vederea și am rămas în urmă.

Nimeni nu trebuia să-l însoțească pe covorul roșu așternut înaintea celui mai vârstnic locuitor

al urbei noastre!>>>

Din păcate, astăzi Haia este internată într-un centru geriatric special suferind de boala Alzheimer.

A doua zi i-am telefonat domnului Mihail propunându-i:

- Mi-ar face mare plăcere să stăm de vorbă!

- Desigur, dar să nu-mi spui ceva despre „Ziua Victoriei și statul acasă” că înnebunesc. Toți cei pe care-i cunosc au fost „montați” de copiii mei, mai mult de Bracha, să mă convingă că trebuie să stau acasă.

Pentru a nu lungi vorba, vouă cititorilor vă voi spune doar că în fapt n-am reușit nimic.

La încheierea convorbirii mi-a spus:

- Te aștept la „9 Mai” împreună cu aparatul de fotografiat. Să-mi faci portretul!

Ca de obicei, în dimineața zilei de „9 Mai” soția a adăugat pe „Site-ul Veteranilor” fotografiile „eroilor familiei sale” – trei frați ai bunicii – toți ofițeri de artilerie care și-au pierdut viețile la sfârșitul anului 1942 în zonele Kotelnikovo, Zalivsky, Kumsky încercând să oprească înaintarea dușmanului spre Stalingrad: a Armatei a patra Panzer germană condusă de generalul Hermann Hoth flancată la sud de Grupul 4 de armată român comandat de generalul Constantin Constantinescu- Klaps.

Mai târziu, la timpul potrivit, am așteptat lângă ușa căminului pentru a merge împreună la Monumentul Eroilor Sovietici.

Vremea însă era total potrivnică. Sufla Șarav-ul aducând din deșert nori de nisip și deși dimineața, temperatura urcase deja la 32 grade la umbră. Dar când apărea și soarele? Totul dogorea.

Spre marea mea mirare domnul Mihail era îmbrăcat în uniformă de paradă – de general maior, cu multe decorații acoperindu-i pieptul atât în stânga cât și în dreapta.

Singura pe care o recunoșteam era „Medalia de eliberare a Berlinului”.

Observându-mi mirarea mi-a spus:

- Ții minte că după război (WWII – al doilea război mondial – n.a.) m-am reîntors în Ucraina unde am fost „profesor de mecanică”, dar nu la vreo școală militară. Apoi URSS s-a destrămat iar copiii au vrut aici în Israel, așa că hai și noi – eu cu soția.

De fapt ucrainenii m-au uitat, dar la împlinirea vârstei centenare, deși „ofițer în retragere”, rușii m-au înaintat în grad. De „Ziua Victoriei” de acum doi ani.

Mi-au dat și o decorație „Ordinul Sfântul George”, însă pachetul cu uniforma l-am primit prea târziu s-o mai pot purta atunci. Anul trecut a fost „carantina virusului”, iar voi vreți să mă împiedicați s-o port măcar o dată în viață?!

Ce puteam spune, decât să-i urez:

- Mult succes!

La monument, câțiva veterani, foști luptători israelieni, publicul – destui tineri și autoritățile locale în frunte cu primarul așteptau.

Lateral era pregătit un mic lift electric spre a urca pe podium, dar s-a „zbârlit”:

- Pot urca încă „normal” cele șase trepte.

Preferând să folosească balustrada a întins bastonul fiicei sale - Bracha, care mi l-a transferat mie, probabil cu gândul ca la nevoie să-l ajute spre a nu cădea, dar Ada - directoarea căminului de bătrâni i-a spus:

- Mergi înaintea lui ca gardă anterioară.

Credeam că eu voi urca treptele în spatele său, dar mi-au luat locul doi bărbați vânjoși din paza orașenească care se țineau de mâini dreapta - stânga, pentru orice eventualitate.

Odată ajuns sus, fără a se apleca, domnul Mihail a început să ia din mâna fiicei sale câte o floare pe

Continuare în pg.26

Să râdem puțin...

Continuare din pg.25

pe care le-a lipit de soclul monumentului cu câte o etichetă transparentă.

Ulterior, plin de recunoștință, a primit torța ce i se întindea, cu care a aprins „Flacăra eroilor”, a stat drepti salutând, iar la sfârșitul muzicii a coborât treptele extrem de demn fără a se sprijini de balustradă sau a fi ajutat de cineva.

Desigur, cei din pază au coborât cu două trepte înaintea sa.

Ceremonia începea cu un scurt discurs al Primarului.

Ajungând lângă mine, ștergându-și lacrimile din ochi a glăsuțit cu o voce pe care nu i-o cunoșteam:

- De la înmormântarea soției n-am mai plâns!

Primarul încheiase cele câteva cuvinte pe care dorea să le spună la monument, domnul Mihail a urcat

în automobil, iar după plecarea sa, Ada – directoarea mi-a spus:

- Fiți liniștiți. La sosire i se va face un nou test Covid, dar toți cei de aici, cei care au fost în apropierea sa, au fost verificați de curând. Asistenta medicală îi va pune și picături în ochi – pentru curățare de nisip.

Lateral sosiseră deja trei mari autobuze Volvo care deschiseseră ușile. Bine că n-au ales Mercedes deoarece s-ar fi creat cine știe ce asociații de idei – atât la vârstnici cât și la tineri deoarece Germania actuală critică tulburările de ordine de la Jerusalem, atribuind cu precădere răspunderea Statului Israel.

Ceremonia urma să continue în sala polivalentă la o temperatură ambiantă plăcută.

Acum recunosc că datorită

emoțiilor realizasem doar vreo două sute de fotografii în rafale, fără a alege totdeauna unghiuri corespuțătoare luminii înconjurătoare uneori schimbătoare datorită nisipului din aer și ca atare, deși clare, calitatea lor artistică este în-doielnică.

Totuși cele în care stă salutând „Flacăra eroilor” pot fi utilizate oriunde. Cel puțin ca fotografii – document.

Noroc că ceremonia a fost filmată și immortalizată de doi fotografi profesioniști angajați de primărie.

În încheiere îmi vine un singur gând:

„Dacă ei n-ar fi luptat, eu n-aș fi existat. Cinste lor!”

Să ne auzim doar de bine!

DE-ALE LUI BEA...

- ◆ Arată-mi cum ceapa o mărunțești
Si am să-ți spun (in bucătărie) cine ești.
- ◆ Incearcă să rămâi un episod plăcut
Din viața cuiva căruia i-ai dispărut.
- ◆ Uneori în viață poți să reușești
Doar dacă te faci mai tâmpit decât ești.
- ◆ Uneori mi-e foarte greu
Să fiu eu.
Gândește-te bine
Nu-i așa și la tine?
- ◆ Dacă nu poți să ai ceea ce îți place, străduiește-te să-ți placă ceea ce ai.
- ◆ Poate că nu se moare de Alzheimer, dar e sigur că nici nu se trăiește cu el.
- ◆ Caracterizare:
Nu face nimic în viața asta
Decât să-și exploateze nevasta.
- ◆ Chiar dacă crezi că ai ce lumii arăta
Nu e un motiv în chiloți a te-mbrăca.

Ptr. conf. BEATRICE VAISMAN

Enigma

IOANA RADU

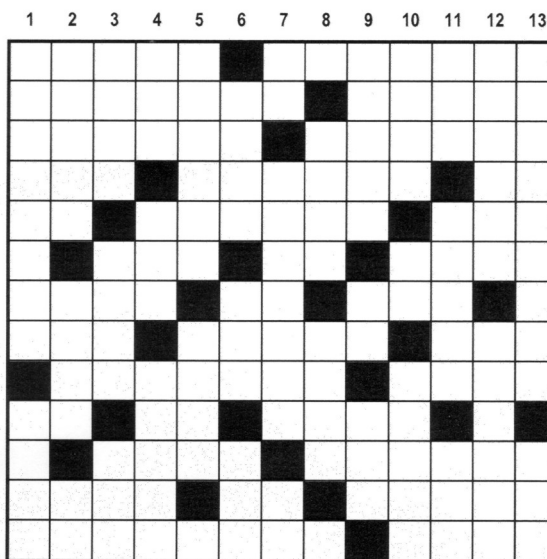
ORIZONTAL: 1)Numele adevărat al familiei Ioanei Radu (Eugenia, strigată de cunoscuți Jana) •Cunoscut oraș al Olteniei unde își petrece anii copilăriei și primii ai adolescenței, în cunoscutul cartier Sineasca (s-a născut în București la 17 februarie 1917, a patra fiică și ultima a unui cârciumar și a unei casnice). 2)Profesor suplinitor de muzică (Romeo), primul soț al artistei •Mediu țărănesc de unde a cules unele cântece, pe care le-a interpretat ca nimeni alta. 3)Părerii personale •Mare interpretă a cântecului popular (Maria) pe care Ioana Radu a venerat-o și a iubit-o toată viața ei, colegă uneori de scenă. 4)Istoric și om politic grec, autorul operei „Istoria romană” •Familie din Calafat, unde s-a stabilit Ioana Radu și soțul său, care i-a devenit o bună prietenă la bine și la rău •E ca și nouă. 5)Edmond Deda •Păsări de baltă •Cunoscut refren al muzicii populare. 6)„M-a trimis mama la...”, o cunoscută romanță a Ioanei Radu •Invitație la Craiova, în familia Braia! •Aparat de uscat părul. 7)Persia de azi •Jana! •„... de răzbunare”, una din cele mai frumoase și apreciate romanțe din repertoriul artistei. 8)Unitate engleză de măsură •Cunoscut

compozitor (Mișu) care avea o admirație deosebită pentru Ioana Radu •Frig mare. 9)„Ți-am dat un...”, melodie propusă de H. Mălineanu s-o cânte Ioana Radu, compozitor care a avut un rol deosebit în viața artistică a interpretei •Om politic, publicist și scriitor român (Gheorghe). 10)Notă muzicală •Curs mediu! •Una din surorile Ioanei Radu. 11)Arbore de apă •Restaurant care funcționează de obicei vara, situat pe trotuar, unde cântă și lăutari. 12)Instituție specială de spectacole unde a evoluat cu mare succes și Ioana Radu •„Ciobănaș cu trei sute de...”, una din cele mai cunoscute romanțe cântate de Ioana Radu •Cunoscut violonist (Ion), admirator al artistei care nota: „Ioana Radu este cea mai mare artistă a romanțelor românești, interpretate de domnia sa cu o măiestrie de nedescris. Ea își merită locul, negreșit, în istoria muzicii naționale”. 13)Renumită sală a Teatrului de Estradă unde a debutat Ioana Radu, alături de mari nume ale revistei românești •Dafin.

VERTICAL: 1)Cusătură în relief practică de Ioana Radu la începutul activității sale muzicale pentru traiul de fiecare zi, iar mai târziu din pasiune •Mare instrumentist (Fănică) alături de care a cântat în restaurante și în nenumărate concerte din țară și străinătate. 2)Cunoscut club sportiv bucureștean care a avut-o membră a unui comitet și la împlinirea a 60 de ani de activitate a premiat-o •„Fecioara cu ochii sprintari,/Cu sâni ca de piatră”, versuri de A. Enășescu, muzica de Ionel Fernic, interpretare Ioana Radu •Ion Luican. 3)„... clipe fericite”, altă cunoscută melodie din repertoriul de peste o sută de romanțe interpretate cu măiestrie de artistă •„Pe... țapo, pe...”, renumit cântec popular •Abreviație pentru arhitect. 4)În centru la Viena! •Fiu de arabi •Cunoscută interpretă de muzică lăutărească (Gabi). 5)Femeile galbene •Trecutul apropiat. 6)Cunoscut restaurant bucureștean unde cânta Ioana Radu, care a avut bucuria să cunoască trei violoniști celebri: David Oistrach,

Constantin Silvestri și Ion Voicu •Prădare •Localitate legendară în Palestina. 7)Plus •Vechi cinematograful bucureștean pe scena căruia a cântat Ioana Radu cu orchestra condusă de Victor Predescu •Ioana Radu. 8)Soțul Mariei Lătărețu, conducătorul unei orchestre de muzică populară, pe care l-a cunoscut Ioana la începutul carierei sale muzicale în București •Bici rusec. 9)Oameni de culoare •Ordin de transport pentru Radu! •Negru pe piele. 10)Localitate în Brazilia •Cap de focos! •Pe cuvânt! 11)Ceas •Mare savant român (Nicolae) care a invitat-o la Vălenii de Munte, la celebrele sale cursuri de vară, alături de un taraf, spunându-i la plecare: „Parcă vocea dumitale e tot de aici, de prin Vălenii de Munte, că e curată precum apa de izvor.” •Acea. 12)Cântăreț de mare renume, o vedetă a timpului (Cristian), pe care l-a cunoscut pe scenele capitalei •Mare muzician român (George), împreună cu Yehudi Menuhin a ținut s-o cunoască pe artistă, la elegantul local „Motanul negru”, mărturisindu-i mai târziu: „Glasul dumitale face minuni, pe care le doresc și viorii mele”. 13)Altă vedetă (Petre) a vremii de debut a Ioanei Radu, care a introdus-o în lumea muzicală a Capitalei •„Crizantema de...”, festivalul cunoscut de romanțe de la Târgoviște, unde a participat în juriu și a cântat pe scenă.

Enigma

FENOMEN METEO (Monoverb:4-8)

O^P

REZOLVĂRI DIN Nr.34

BALADA

	J		T		P		T		B
S	U	L	E	M	E	N	I	R	E
	R	A	Z	A		O	C	O	L
T	N		E	T	A	N	S		C
	A	C		I	E		I	C	I
Z	L	O	T		R	A	T	E	U
	I	N	O	D	O	R		N	G
A	S	T	R	O	N	A	U	T	
	T	A		M	A	R	I	R	E
R	A	C	H	I	U		M	A	R
O		T	I	N	T	U	I		U
M	A		P	A		S	T	E	P
	B	R	O	T	A	C		M	T
V	I	A		O	V	A	T	I	I
	L	U	C	R	A	T	U	R	I

Răspuns la MONOVERB:

SARE DE MARE

Enigma

SUDOKU 51

				5		6		
			3		7			
8		3				4		
	5		2		3		1	
9								3
	1		8		9		7	
		7				5		6
			4		8			
		2		7				

SUDOKU52

				8			1	
2		9	4			5		
	6			7			2	
							8	
5		4				9		3
	7							
	5			3			7	
		6			5	4		1
	1			9				

RĂSPUNSURILE ÎN NUMĂRUL VIITOR

REZOLVĂRI

SUDOKU 49

6	1	5	4	2	9	7	3	8
3	9	2	8	6	7	1	4	5
7	8	4	5	1	3	9	6	2
8	4	6	1	9	2	5	7	3
1	2	7	3	5	4	6	8	9
9	5	3	7	8	6	2	1	4
5	7	9	6	3	8	4	2	1
4	3	1	2	7	5	8	9	6
2	6	8	9	4	1	3	5	7

SUDOKU 50

5	6	4	7	9	2	1	3	8
8	7	1	4	3	5	2	9	6
2	3	9	6	1	8	4	5	7
3	5	8	1	4	6	9	7	2
7	1	2	5	8	9	6	4	3
4	9	6	2	7	3	8	1	5
9	2	7	8	5	4	3	6	1
1	8	3	9	6	7	5	2	4
8	4	5	3	2	1	7	8	9

ȘAH

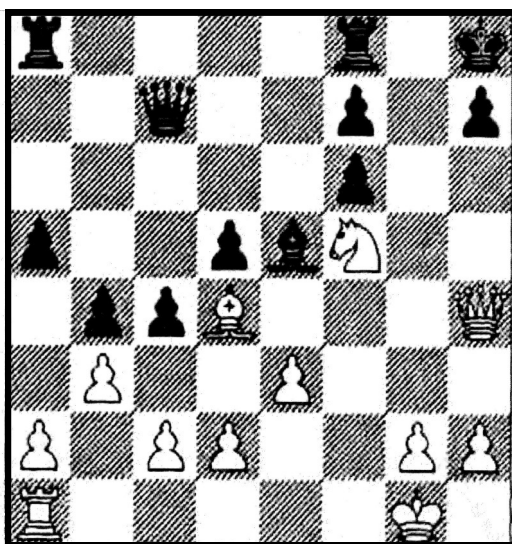
MAT ÎN TREI MUTĂRI

Răspunsurile la problemele din numărul trecut:

Problema Nr.67-Albul mută: 1. D la e8+T la e8; 2. f la e8D+N la e8; 3. N la d6=mat

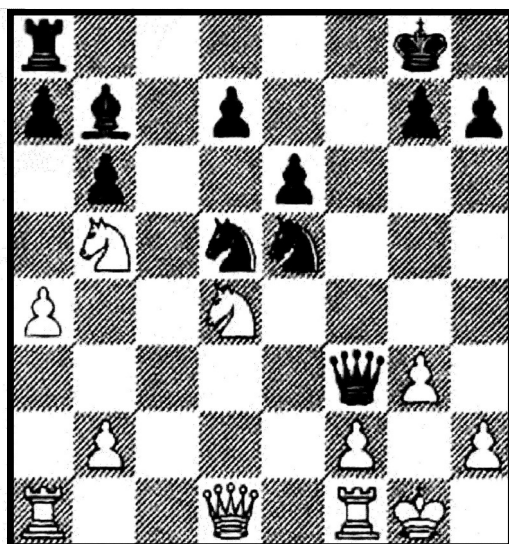
Problema Nr.68-Albul mută: 1. D la h7+R la f8; 2.D la h8+R la e7; 3.D la e8=mat

PROBLEMA 69

ALBUL MUTĂ

PROBLEMA Nr.70

NEGRUL MUTĂ

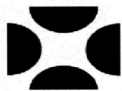
RĂSPUNSURILE ÎN NUMĂRUL VIITOR

Ridendo castigat mores

Nicolae Mareș spune:

- ◆ În cei care mai mult scriu decât citesc, să nu te-n crezi!
 - ◆ Gândurile sunt înfrățite cu mine, sunt mereu în jurul meu. Gândul meu sunt eu.
 - ◆ Tot ce se petrece are o cauză. Un început e-n toate, chiar și-n sfârșitul care - imacabil - urmează.
 - ◆ Fără iubire, fără iubirea *din start*, câți din noi ar fi existat?
 - ◆ S-a dovedit că, ceea ce din inimă ai dat, până la urmă ți s-a întors, cu vârf și îndesat.
 - ◆ Să nu crezi că norocul ți-e dat, norocu-i doar al celui care l-a câștigat.
 - ◆ N-o prețui prea mult, și nu vă uitați doar la cămașă, mai întâi de toate - viața contează!
 - ◆ Mai nou, la vîrf, în România, *lucrul bine făcut se transformă, încet și sigur, în lucrul bine tăcut!* Iar mai nou aflăm că lucrul bine tăcut a fost de procurori *bine ascuns!*
 - ◆ În zadar cereți statului să meargă....
 - ◆ Greu s-a convins lumea că nu doar sub ghilotină se pierd capete.
 - ◆ Tremurăturii din vine nu-i găsești rațiune.
 - ◆ Crăpatul de ziuă îl vezi dar nu-l auzi.
 - ◆ Trist să cazi atât de profund pe gânduri încât să-ți rupi mâna.
 - ◆ Nici Eva n-a fost în stare să-i întoarcă pe dos costumul lui
- Adam.
- ◆ Apă, nu consolare, și-ar dori salcia plângătoare.
 - ◆ În viitor până și relativitatea devine relativă, pentru că lumea se schimbă.
 - ◆ Viitorul nu-i ca trecutul. Chiar de-am vrea, în seamă a nu-l băga sau a nu-l accepta, pentru că nu-l cunoaștem, de el nu ne putem lepăda.
 - ◆ Prin lume trecem toți așa cum suntem: premiați, îmbruițați, despuițați ș.a.m.d.
 - ◆ Tăria nu îți dă tărie!
 - ◆ Cum să întârzi și în același timp punctual să fii?
 - ◆ De recuperat orice se în viața se recuperează - viața niciodată.
 - ◆ Fără credință - ioc biruință.
 - ◆ Sufletul crispat e greu de câștigat.
 - ◆ Vorbă chinezească adevărată: *câinele prăjit nu latră.*
 - ◆ Indubitabil: țigara străină sigur e mai bună!
 - ◆ Odihna n-o poți împrumuta..., dar nici n-o poți cumpăra.
 - ◆ Învîing mai mereu cei care n-au nici un Dumnezeu.
 - ◆ La suferință mare – răbdarea trebuie să-ți fie mai tare.
 - ◆ Că ești prost, că ești deștept – n-ai bani, prostia să ți-o plătești!
 - ◆ *Gândul care n-a rodit din*
- trăire rod nu poartă* - a zis poetul odată. De n-o crezi ești un n(e)rod.
- ◆ Oare cel mai scurt drum e și cel mai bun?
 - ◆ Nu crede în cel care gândește fără să-nvețe.
 - ◆ Doar faptele bune te fac pe deplin fericit.
 - ◆ De răul său, fericit e doar un călău.
 - ◆ Pe un Om bun pune-l la inimă, pe cel rău nu-l primi nici în tindă.
 - ◆ E prea puternică soarta ca cineva s-o poată contra.
 - ◆ Pacea din mine-i doar o pătărică a păcii din lume.
 - ◆ De orânduiala impusă de-afară doar neisprăviții și lașii nu țin socoteală.
 - ◆ Au fost și epoci în care peșterile devenise neîncăpătoare.
 - ◆ Încă nu s-a descoperit câți epigoni pot face un etalon.
 - ◆ Cuvintele nu-i fac niciodată feste neașteptate celui care tace.
 - ◆ Când doi se ceartă....fugi!

INSTITUTUL
CULTURAL
ROMÂN

8, Shaul Hamelech Blvd., 64733 Tel Aviv
Phone: +972-3-6961746 Fax: +972-3-6911205
office@icrtelaviv.org www.icrtelaviv.org

**„Portret de artist: Marcel Iancu”
Tel Aviv și în mediul online**

– proiecție în premieră la sediul ICR

Ca urmare a succesului de care s-au bucurat „Portret de artist” în rândul publicului, pe Youtube al instituției, Institutul Cultural acestei serii, în cadrul căreia sunt realizate a unora dintre personalitățile marcante ale scenei proiectii în avanpremieră a materialul video, cu Următorul eveniment din această serie, organizat în Ein Hod, îi este dedicat marelui artist și arhitect culturală complexă și marcantă a culturii române, asupra scenei culturale și arhitecturii spațiului public și în Israel, unde a pus bazele coloniei de artiști Ein Hod. Periplul artistic prin creația artistică și biografia artistului didactice, arhitecți și critici de artă, importante personalități și Franța, precum Erwin Kessler, critic de artă și directorul București; conf. Paul Cernat, cadru didactic la Universitatea prof. Augustin Ioan; Raya Zommer-Tal, director al Muzeului prof. univ. dr. Carol Iancu, aflat într-un dialog cu Cleopatra al ICR Tel Aviv.

Programul evenimentului va include imagini de arhivă cu Marcel Iancu, precum și fragmente video inedite cu exponate din Muzeul Janco-Dada și casa memorială Marcel Iancu din Ein Hod.

Materialul video, în limbile română, franceză și ebraică și cu subtitrare în limba ebraică, va fi înregistrat în prealabil și proiectat în prezența publicului, la sediul ICR Tel Aviv, în data de 13 mai 2021, ora 18:00, fiind apoi transmis în premieră online, în aceeași zi, de la ora 19:00, pe pagina oficială de Facebook a ICR Tel Aviv - <https://www.facebook.com/icr.telaviv/> și pe canalul oficial de Youtube: <https://www.youtube.com/channel/UCrV8OAOqyKqQA7d1dGrFesQ>

episoadele difuzate online din cadrul seriei pagina de Facebook și pe canalul de Român de la Tel Aviv dezvoltă formatul incursiuni culturale în activitatea artistică culturale românești, prin realizarea unei public, la sediul ICR Tel Aviv. colaborare cu Muzeul Janco-Dada din român Marcel Iancu. Personalitate acesta a avut un impact deosebit atât în România, țara sa natală, cât va fi realizat de curatori, cadre culturale, din România, Israel Muzeului de Artă Recentă din din București și istoric literar; Janco-Dada din Ein Hod; Lorianțiu, director adjunct